

TREZITI-VĂ!

ESCROCI ÎN ACȚIUNI DE CARITATE

Doar un mic procent din fondurile colectate ajunge vreodată la subiecții
carității

Punctul mort al religiei lumești

Încă o greutate moartă la bordul corabiei care se scufundă a politicii

Înțeleapta bufniță din vechime

Își merită ea reputația de înțelepciune?

De ce i s-a permis Diavolului să trăiască?

Dacă Dumnezeu este Atotputernic, de ce nu-l distruge pe Satan?

8 iunie 1950

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. „Trezii-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă, ca să vă poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

„Trezii-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi, din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

„Trezii-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduiți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „*Trezii-vă*”! Rămâneți treji, citind „*Trezii-vă*”

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

Cuprins

Escroci în acțiuni de caritate	4
Nu există o evidență a fondurilor colectate	7
Caritatea începe de la casa colectorilor	8
Campanii care bagă spaima în oameni	10
Încercări de a-i struni pe escroci	11
Probleme în transport	13
Rezolvarea crizei de locuințe	14
Sporovăiala de la psihiatrie	19
Punctul mort al religiei lumesti	19
Cine va fi Salvatorul?	21
Religia e mai epuizată decât politica	22
Religia este responsabilă pentru delincvență	24
Ciudățeni din știri	25
Secretele bolului de salată	28
Leonard și Biserica	32
Înțeleapta bufniță din vechime	33
Un limbut care caută înțelepciune	35
Nu dau o atenție deosebită chestiunilor legate de cuplu	37
Spargerea pietrelor de la vezică cu ajutorul ultrasunetelor	38
Fii atent la portofel, că hoții de buzunare sunt!	39
Cuvântul tău este adevărul	41
De ce i s-a permis Diavolului să trăiască?	41
Simbolul Africii de Sud	45
Retroperspectivă asupra lumii	49

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți”, - Romani 13:11

Volumul XXI

Brooklyn, N.Y, 8 iunie 1950

Numărul 11

ESCROCI ÎN ACTE DE CARITATE

„Este timpul să vă treziți!” – Romani 13:11

Escrocii și acțiunile de caritate au lucruri în comun. Ambii sunt interesați de banii dumneavoastră. Fiecare dintre ei este un aspect inseparabil al societății capitaliste. Adevărata caritate de acum nouăsprezece secole însemna să vinzi tot ce ai și să dai săracilor. Caritatea modernă, scria Paul Lafargue, „înseamnă să furi la greu”. În America instituțiile caritabile sunt privite ca și piloni ai virtuții și cumva sacre. Nu este de mirare că nume sacre din domeniul carității sunt folosite ca paravan pentru acțiunile unora dintre cei mai „nenorociți escroci de pe pământ”. Tu, domnule cetățean obișnuit, ești victima lor permanentă.

Falsele acțiuni de caritate jefuiesc publicul american de aproximativ 100.000.000 \$ pe an. Locuitorii orașului Chicago pierd anual 5.000.000 \$, iar verii lor din Los Angeles pierd 10.000.000\$. „Colectările” din New York „nu pot fi estimate”. New York *Star* a protestat împotriva unei astfel de reclame. „Multe personaje dubioase au făcut o carieră din false campanii de caritate: show-uri, jocuri de noroc, solicitări sub o mare presiune, foarte tensionate – sub paravanul unor agenții respectabile. Destul de frecvent organizația de caritate primește mai puțin de 10% din fondurile încasate de escrocii ingenioși.”

Păcăleala de multe milioane de dolari funcționează în mijlocul națiunii prin patru metode obișnuite: solicitare din ușă în ușă, solicitare stradală sau în metrou, solicitare prin poștă și telefon și solicitare prin spectacole de caritate. Escrocii acțiunilor de caritate, gata să recunoască modalitățile de a fura ale multor religii ortodoxe, adesea își dublează formula de succes. „Mulți dintre cei mai nenorociți escroci”, comenta *The Star*, „acționează sub paravanul protector al religiei”. În unele state este destul de ușor ca cineva isteț să se asocieze cu câțiva oameni de încredere într-o „biserică” și este gata pentru afacere. Un escroc mai organizat al unei acțiuni de caritate poate prezenta copii ale certificatului de înregistrare, sau să-și trimită oamenii îmbrăcați în „preoți” sau „călugărițe”, dându-le 25-50% din câștigul zilnic. Așa a fost cazul cu asociația „*Rămășița Bisericii lui Cristos din Muntele Sion*”, din Queens, New York, ale cărei

„călugărițe” îmbrăcate în alb primeau 50% din profit, până când procurorul general al statului i-a anulat statutul. Atât de numeroși au fost escrocii acțiunilor de caritate, îmbrăcați în călugări sau preoți, în New York, încât Arhiepiscopia romano-catolică și-a instruit recent călugării cerșetori să nu mai cerșească în fața stațiilor de metrou sau a magazinelor.

Pompoasa „*Biserică ortodox-catolică americană*” a fost o altă mașinărie care a făcut din acțiuni de caritate o afacere rentabilă. Timp de cincisprezece ani a ei „Misiune comunitară”, de pe strada West 40, Manhattan, a obținut fonduri pentru a finanța tabere de vară și centre de recreere fictive, care se presupunea că funcționau prin acea „misiune”. Când sentința de închisoare le-a pus capăt carierei, în 1946, escrocii goliseră buzunarul publicului de 100.000 \$ pe an.

„Acțiuni de caritate care merită”

Relatățile din ziare despre continuarea acestor escroci se plâng efectiv că anumite „fonduri care chiar erau necesare” au fost deviate de la alte „acțiuni

de caritate care merită”. Impresia generală transmisă este una de simpatie pentru acțiunile caritabile „legale”, care, precum „regalitatea legendară” „nu pot face nici un

rău”. Astfel de mituri subvenționate vor să te facă să crezi că doar escrocii în acțiuni de caritate sunt ex-contrabandiștii „fără serviciu”. Cu toate acestea, a fost neobișnuit titlul caraghios din publicația *Life* din Miami, din 22 ianuarie, 1949: „Acțiunea de caritate a *Armatei Salvării* din Miami nu este decât un ESCROC MĂRUNT!” Înfiurată de refuzul bănuț al acestei bine-cunoscute organizații de a-și extinde caritatea față de un nevăzător mai mult decât o noapte, a declarat:

Credem că este cea mai vicioasă și ipocrită escrocherie comisă vreodată asupra oamenilor cu înclinații caritabile. Acest incident arată că *Armatei Salvării* nu-i pasă de nimeni și de nimic ... că oficialii lui sunt interesați doar de cât de mult să strângă în buzunarul lor (vă mirați dacă mult din aceasta ajunge, așa cum se zvonește, la cei care au pus bazele escrocheriei în Anglia) - și s-a strâns destul de mult, cu toți banii, mobilă veche și îmbrăcăminte (toate fiind transformate repede în cash și NU sunt date celor săraci, așa cum se crede în general) pe care naivii locuitori ai orașului Miami le-au donat. Locuitorii orașului Miami trebuie să înceteze să mai sprijine *Armata Salvării*! ... Ei trebuie să fie la fel de împietriți față de

Armata Salvării cum sunt față de cei nevoiași.

Probabil Miami *Life* a fost foarte sceptică atunci când *Armata Salvării* a susținut numirea lui Franko Castello (fost condamnat și după cum se crede șeful escrocilor din New York și de pe coasta de Est), ca unul din președintele acestei organizații, ca fiind doar o întâmplare, mai ales atunci când *Armata Salvării* „a hotărât că nu avea nici un drept legal să refuze cei 18.000 \$ strânși de Castello, căci aceștia fuseseră donați pentru scopuri religioase și caritabile”.

Înființarea noului stat Israel a deschis noi perspective de funcționare pentru păcăleala acțiunii de caritate și a declanșat multă „ajutorare” pentru acțiunile din Palestina. Reporterul Albert Deutsch a fost atent la această nouă amenințare a jocurilor de caritate: „În Israel sunt câteva orfelinate”, scria el, „dar judecând după mulțimea solicitărilor de caritate, făcute evreilor din New York, ar părea că toată Palestina este populată în exclusivitate doar de orfani”. Experții în domeniul filantropiei evreiești sunt preocupați de mult timp de activitățile „acțiunilor de caritate” din Palestina. Studiul Dr. Mark Wischnitzer în problema

legată de *Consiliul federațiilor evreiești* și a *fondurilor de ajutor social* din 1946 a fost sincer în descoperirile lui. Recunoscând că în Palestina au ajuns „mult mai puține fonduri” decât au fost colectate de agențiile evreiești, raportul Dr. Wischnitzer relatează:

Deși birourile variază cumva în modul de colectare a fondurilor și în modul cum își administrează afacerea, multe din ele dau greș în ce privește standardele minime stabilite de agențiile de aprobare în domeniul filantropic. Costurile de administrație și de colectare a fondurilor sunt foarte ridicate, de obicei ridicându-se la aproximativ 40-50% din fondurile colectate.

Alte autorități spun că această estimare a „costurilor” este prea mică – o instituție de bună credință din Palestina se poate considera norocoasă dacă primește 20-30% din fondurile de „caritate” strânse.

Nu există o evidență a fondurilor colectate

Potrivit *Nations Business*, multe „campanii ale acțiunilor de caritate sunt conduse de mai multe organizații profesionale de colectare de fonduri, care

funcționează pe plan național. Majoritatea acestora, precum *John Price Jones Corporation*, sunt afaceri legale. Mai sunt alte 150 organizații care colectează fonduri mai puțin legale, dintre care multe funcționează doar în anumite zone. Pe ele le interesează doar câștigul personal, care adesea este partea leului”. Între anii 1922-1945, acțiunile caritabile americane au strâns mai mult de 23 miliarde de dolari, așa cum s-a raportat în *Anuarul Filantropia*. Dar când a oferit vreodată publicului preoția din acțiunile caritabile vreo evidență despre miliardele strânse în interesul umanității? Lipsa acestei evidențe a fost tema asprului criticism făcut de Emanuel M. Josephson, M.D., în cartea sa, *Viața ta este jucăria lor*.

Unul din principalele beneficii pe care le oferă omenirii escrocii serviciilor sociale, în schimb că le sprijină activitatea, este un noian de statistici. Ei publică statistici despre ...o mulțime de lucruri. Dar escrocul de la serviciul social n-a publicat nici un fel de statistici care să arate cu adevărat cât costă publicul sprijinul lor, sau ce procent din fondurile pe care le strâng în numele celor săraci și nefericiți este cheltuit pe propriile lor salarii. O astfel de informație este refuzată sistematic publicului care contribuie și sprijină.

Referitor la modul în care activitățile principalelor servicii sociale diferă de „varietatea de escroci” de zi cu zi, Dr. Josephson a explicat:

Fără nici o excepție, ele sunt acceptate ca potrivite și complet legale. Când este vorba de serviciul social organizat, colectarea frauduloasă a fondurilor caritabile și transformarea lor pentru alte întrebunișări decât cele prezentate celui care contribuie devine legalizată și sfințită. Chiar magnitudinea fondurilor implicate – bilioane de dolari în fiecare an – a servit pentru a-l face unul dintre cele mai „respectabile” din grupul Marilor Afaceri. Fluturarea banerului de „acțiune caritabilă”, complet nesuspectată de publicul naiv, s-a dezvoltat într-un specimen perfect de escrocherie.

În dorința ei după bogăție, acțiunea caritabilă organizată l-a considerat mult timp pe cerșetorul obișnuit un competitor serios. Astfel de articole, precum: „Nu dați cerșetorilor!” (*The Forum*, iunie 1938) au avertizat publicul să nu „cruțe moneda”, dacă prin dăruire considerați că „păcăliți responsabilitatea pe care o aveți față de acțiunea caritabilă organizată”. Când vine vorba de responsabilitatea acțiunii caritabile de a da socoteală despre

fondurile primite de la public, ei insistă că „asta e treaba lor”. Fără îndoială că este treaba lor și este una profitabilă!

Acțiunea caritabilă începe de la casa collectorilor

Breșele ocazionale în zidul secretelor care înconjoară operatorii acțiunii caritabile arată înțelegerea completă cu privire la „cel mai bun mod posibil de a cheltui fondurile caritabile”. Multe acțiuni caritabile populare și-au avut începutul modest în statul New York, la trecerea dintre secole. Acțiunile de caritate din New York, printre cele mai influente din țară, au ajuns să aibă o reputație așa de proastă în 1914, încât în legislația statului a fost lansată o investigație. Audierile făcute înaintea *Comitetului Thompson* au făcut descoperiri șocante despre întrebunișarea greșită a fondurilor caritabile de către „*Charity Trust*”. „Creierile” din spatele escrocheriilor acțiunilor caritabile dețin adesea poziții în mai multe organizații, conectate între ele prin conducere. Din această poziție avantajoasă au fost ușor de deturnat fondurile în scopuri personale, politice și comerciale.

Audierile Comitetului au descoperit un cuib de escroci în acțiuni caritabile.

Secretarul general al *Charity Organization Society* a obținut un profit net de 20.000 \$ pe an, doar din două poziții deținute. Secretarul filialei din Buffalo a societății primea un salariu de 4.000 \$, mai mult decât primarul din Buffalo. S-a descoperit că șeful fundației *The State Charities Aid Association* primea 100\$ pe „zi de lucru”, ca și membru al Consiliului *Public Health*, pe lângă salariul fix de 8.000 \$ pe an, ca și șef al SCAA. Filialele acțiunii caritabile includeau afaceri „reciproce” cu Marele Comerț.

Senatorul Thompson a introdus mai târziu un proiect de lege, pentru a investiga în continuare escrocheriile din acțiunile de caritate. Strângând toate resursele, *The Charity Trust* a dus o luptă înverșunată și plină de succes împotriva acestui proiect de lege, care a murit sub dreptul de veto al guvernatorului. Mânia publicului a forțat o oprire temporară a traficului ilegal. Când a încetat mânia publicului, conducerea acțiunilor de caritate se afla în mâinile unor organizații precum *Asociația împotriva tuberculozei și pentru sănătate* din New York, toate exploatare teama publicului de a nu se îmbolnăvi. Este aceeași teamă de boală care astăzi aduce milioane de dolari, anual, în buzunarele acțiunii caritabile organizată.

Strigătele de a ajuta în lupta împotriva cancerului, a tuberculozei, a bolilor de inimă și a multor alte afecțiuni, sunt povești familiare când caritatea „face colectă publică”. Adesea, așa cum se întâmplă de „Crăciun”, radioul și presa se unesc pentru „cauză”. Fondurile uriașe sunt împărțite, de obicei, între organizațiile locale și cea națională. Poate că o mică parte din ele este folosită pentru subvenționarea cercetării. Cu toate acestea, oamenii care contribuie generos în acțiunile de caritate sunt făcuți să creadă că ei îi ajută direct pe cei năpăstuiți.

Întrebuițarea fondurilor de Crăciun de către *Asociația împotriva tuberculozei și pentru sănătate* din New York a fost dezvăluită într-o scrisoare pentru *New York Times*, de Dr. Louis I. Harris, fost împuternicit cu sănătatea, din oficiu, în orașul New York, și funcționar de onoare al asociației locale.

În timpul multilor ani de contact direct am putut să descopăr că doar o parte nesemnificativă din multele milioane colectate de *Asociația împotriva tuberculozei și pentru sănătate* din New York, în ultima decadă și jumătate, a fost folosită pentru diagnosticare, tratament, îngrijire medicală în sanatoriu sau spital,

sau oricare din necesitățile pacienților cu tuberculoză și ale familiilor acestora. De fapt, cred cu toată convingerea că banii nu sunt folosiți pentru a-i ajuta pe cei care suferă de tuberculoză Fondurile au fost folosite în principal și în primul rând pentru salariile celor care fac propagandă.

Dacă cel care contribuie pentru Crăciun ar citi cu atenție scrisoarea de Crăciun din 1949, n-ar găsi nicăieri promisiunea că banii primiți merg direct la victimele tuberculozei. Celui care caută ajutorul din partea acțiunilor caritabile, potrivit Dr. E. Josephson, „îi sunt date sau vândute pliante care-i spun la ce să fie atent, unde să trăiască, ce să mănânce – totul în afară de cel mai vital sfat, de unde să ia bani cu care să le facă pe acestea.

Campanii care bagă spaima în oameni

Când nobilele instituții de caritate sperie publicul să contribuie, cu replica: „Tu poți fi următorul!”, cineva își poate pune întrebarea dacă se referă la faptul că cineva din public ar putea fi următoarea victimă a unei boli sau a escrocheriei acțiunii caritabile. Teama morbidă de cancer face ca milioane de oameni să doneze bani la asociațiile anti-cancer, care se presupune

că duc o luptă neîncetată cu boala. Potrivit publicației lui Josephson, *Viața ta este jucăria lor*, „războiul” este dus mai zelos cu buzunarul vostru.

Aceste asociații anti-cancer n-au folosit fondurile pe care le-au strâns pentru a ajuta victimele acestei boli sau pentru a plăti instituțiile care se îngrijesc de ei. Banii au fost folosiți pentru a plăti salariile șefilor medicali și altora din personal, pentru publicitate și propagandă care înșeală multe victime. Cu cât cineva studiază situația mai atent, cu atât este mai înclinat să întrebe dacă adevăratul rol al acestor asociații anti-cancer nu este să pună șarlatania despre cancer pe un nivel superior și pe un plan financiar mai avantajos.

Dacă reușești să-ți împietrești inima, să strângi punga și să asieți până la capăt la reclama despre bolile care te bagă în sperieți, nu te simți prea încrezător! Sunt sute de alte acțiuni caritabile care te „evaluează”. „Lipitoarea are două fiice”, zice proverbul, „spunând: Donează! Donează!” Revista *Life* (14 noiembrie, 1949) arată că *Fondurile publice de binefacere* caută modesta sumă de 185.000.000 \$ pentru acțiunile caritabile din U.S. „Chiar și Crucea Roșie, care a rămas

distantă față de campaniile organizate, s-a alăturat. De ce să cauți calul de dar în gură, dacă tot ce trebuie să faci este să te urci pe el și să călărești pe „câștigul acțiunilor caritabile” de 185.000.000 \$? Crucea Roșie a făcut tocmai acest lucru, iar partea lor din „fonduri” este destul de mare. Cum, când și unde vor beneficia de pe urma acestor fonduri cei împovărați, bolnavi și nevoiași sunt întrebări bune pentru a primi răspuns. Colectorii de la acțiunile de caritate nu le vor da răspuns.

Dacă ne îndreptăm atenția spre *Almanahul Lumii* (1948) constatăm că *Fundația națională pentru paralizie infantilă* a descoperit că „de la înființarea Fundației, în 1938, au fost donați 39,060,869.48 \$ pentru a ajuta victimele paraliziei infantile”. În aceeași perioadă de timp au fost autorizați 25.944.285.99 \$ „pentru cercetare, educație și ajutor, în caz de epidemii”. Raportul nu dezvăluie numărul total de bani strânși în acel timp, de fapt nici nu arată cum au fost cheltuiți acei bani. Atunci când se compară rezultatele apelului pentru strângere de fonduri din 1947 (17.987.800.66 \$) cu suma autorizată „pentru cercetare”, într-o perioadă de zece ani, te întrebi ce s-a întâmplat cu celelalte milioane primite de Fundație în tot acel timp. Nu se oferă nici o

evidență despre suma alocată pentru salarii sau alte „cheltuieli”.

În ultimele două săptămâni ale lunii ianuarie are loc anualul „Marș al donațiilor” al Fundației, comemorând ziua de naștere a fostului președinte Roosevelt. „Marșul donațiilor”, a existat și înainte de decesul domnului Roosevelt, și era cunoscut ca Balul zilei de naștere al președintelui. Este interesantă declarația Dr. Joseph S. Wall, de la Universitatea de medicină din Georgetown, înaintea unui subcomitet despre sănătate publică, spitale și acțiuni caritabile din D.C.: „Nici măcar un penny din acele fonduri (Balul pentru ziua de naștere) nu va fi folosit pentru a cumpăra o cârjă unui copil infirm. Majoritatea dolarilor din acele fonduri vor fi folosiți pentru cumpărarea unor maimuțe”.

Încercări de a-i struni pe escroci

Cu toate acestea, în unele orașe cetățenii atenți încearcă să caute un motiv (dacă este vreunul) pentru a avea credință în virtuțile carității organizate. Oakland, California, Oklahoma City, Oklahoma și Winston-Salem, Carolina de Nord, au hotărât să devină mai severe cu toate activitățile de colectare de fonduri din întreaga comunitate. Au fost formate

comitete care să investigheze statutul fiecărei organizații caritabile care caută banii publicului. Dacă nu sunt mulțumiți de corectitudinea și integritatea organizației, comitetul nu aprobă solicitarea și sfătuiește publicul să nu contribuie. Nu este de mirare că acest comitet din Winston-Salem a provocat „Marșul donațiilor”. Acesta a pus la îndoială faptul că Fundația ar avea nevoie de mai mult de 15.000.000 \$ în rezerve naționale, plus tot atâtea minciuni nefolositoare. Comitetul a privit cu neîncredere „costurile campaniei” de 12 % plus „costurile de administrație” de 15,5%. A pus la îndoială necesitatea creșterii venitului net al Fundației, de la 8.3490.000 \$, în anul 1939, la aproape 18.000.000 \$ în 1947. Fiind cinstiți față de ei înșiși și față de concetățenii lor, Winston-Salem a refuzat să aprobe „Marșul donațiilor” din 1948.

Alte încercări de a trece de secretele cortină de fier a acțiunii caritabile nu au avut succes. Marele juriu al curții din Westchester, New York, din 26 aprilie, 1938, a recomandat judecătorului de la Curtea Supremă, Raymond E. Aldrich, întocmirea unei legi care să oblige organizațiile caritabile să completeze împreună cu funcționarul districtului o declarație despre cum își propun să folosească fondurile și un raport despre

cheltuielile reale. S-a constatat că escrocii acțiunilor caritabile din acel timp își însușeau mai mult de jumătate din campaniile de caritate. A fost de lăudat recomandarea lor ca să fie înființată o comisie similară S.E.C. din Wall Street, ca apărare împotriva înșelătoriilor din acțiunile caritabile. Legislația propusă s-a împotmolit în încurcăturile procesului legislativ și a fost uitată.

Destul de sigur că viitoarele încercări de a sfărâma inelul instituțiilor filantropice vor avea o soartă asemănătoare. Escrocii din acțiunile caritabile sunt prea bine consolidați în această lume materialistă, care trăiește și moare urmărind dolarul. Dar ei uită proverbul inspirat: „Este o deșertăciune și o nebunie să strângi comori printr-o limbă mincinoasă, căci te vei poticni de cursele morții”. – Proverbele 21:6, *Douay*.

Iubitorii dreptății, având cunoștință din Cuvântul lui Dumnezeu, realizează că lipsa adevăratelor acțiuni caritabile din partea acestei lumi prevestesc distrugerea ei timpurie. Viitoarea Lume Nouă a lui Iehova Dumnezeu, sub Cristosul Său, îi va găsi pe toți escrocii ca un lucru de domeniul trecutului. Sub bogata conducere a Împărăției omenirea va privi la Iehova

Dumnezeu ca la adevăratul ei Prieten și Binefăcător. Toate mulțumirile îi vor fi

aduse Lui, pe bună dreptate, Dătătorul „oricărui dar bun și perfect”.

Probleme în transporturi

Avion fără pilot

Avionul fără pilot care a zburat deasupra New Jersey, cu ceva timp în urmă, nu a fost o nouă descoperire. Supapa de reglaj de pe acesta a fost lăsată pornită, după ce motorul a fost oprit. Când un alt pilot a răsucit propulsorul, motorul a pornit și avionul s-a ridicat în aer, pierzându-l pe pilotul uimit. Au fost alertate toate liniile aerine din împrejurimi, până când avionul fără pilot s-a prăbușit, după două ore și jumătate de la ridicarea de la sol.

Automobile cu puterea aburului

Alee Hodson, din Lavenban, Anglia, a oferit câteva motive posibile pentru care motoarele pe benzină ale automobilelor să fie înlocuite cu motoare cu puterea aburului, când a explicat unui posibil cumpărător al ambarcațiunii lui că există opt butoane majore de apăsat și cinci pompe de apă și de presiune, care fac din sofot un serviciu cu timp integral, fără să te plictisești sau să fii preocupat de peisaj. Motorul trebuie pornit cu un fitil, flacăra de la picior pârindu-l puțin pe șofer. „Odată

pornit, nu mai zăbovește. Ai hotărât să faci o plimbare, trebuie s-o faci!” Nu este greu să înțelegi declarația lui finală, că „atunci când conduci un vehicul de acest fel, oamenii au dreptate să-l privească precum pe o ciudățenie”.

Copilul trăiește, automobilul este mort

Timp de douăzeci și cinci de ani George Biermisser a avut o înregistrare record de șofer, apoi un copil de un an și zece luni a alunecat sub roțile camionului de lapte condus de George. El s-a năpustit afară, l-a ridicat pe copilul buimac, l-a dus la mama acestuia și a așteptat ambulanța. Doctorul de pe ambulanță a constatat că băiețelul era teafăr, dar când s-a întors să dea ajutor șoferului, doctorul a constatat că șoferul zăcea întins pe jos. Spaima cauzată de lovirea copilului i-a provocat un atac de inimă și George Biermisser a murit.

Soția dispărută

Cum ai explica această situație unui polițist? Ești oprit pe stradă de un ofițer

care te întreabă unde îți este soția. Știind că ea doarme pe locul din spate din mașină, arăți peste umăr plin de încredere, iar apoi te întorci și observi că locul este gol. Cu această situație s-a confruntat Roy Smith, din Kankakee, Illinois. Până atunci el nu-și dăduse seama că soția lui coborâse la stația de benzină, aflată cu treizeci de mile în urmă, pe stradă. Ea aștepta acolo și sunase la poliție ca să-i trimită soțul după ea.

Răzbunarea pietonului

Șoferița opriase noua ei mașină decapotabilă pe trecerea de pietoni de la intersecția San Antonio, exact când lumina de la semafor s-a schimbat și aștepta să se facă verde. „De ce nu dai înapoi”, a întrebat un bărbat îmbrăcat în haine de lucru și cu încălțăminte greoaie în picioare. „Vezi-ți de treaba ta!”, a răspuns ea. Se pare că el avea treabă pe partea cealaltă a străzii, căci și-a pus piciorul pe aripa mașinii, apoi pe capotă, apoi a coborât pe partea cealaltă a mașinii și și-a văzut de drum neglijent.

Rezolvarea crizei de locuințe

***De la corespondentul Treziți-vă!
din Rhodesia de Sud***

Se confruntă țara ta cu o criză acută de locuințe? Trăiești într-o țară unde multe mii de oameni sunt ademeniți să vină la oraș pentru salarii mai mari și unde imigranții umblă pe străzi și dorm în parcuri, din cauza lipsei de locuințe? Controlează Marele Comerț guvernul țării tale până acolo încât împiedică construirea rapidă de case și

apartamente și vânzarea acestora la prețuri convenabile? Dacă răspunsul tău la aceste întrebări este „da”, atunci

spune-le oficialilor din țara ta să vină în Rhodesia de Sud, ca să învețe o lecție de a face față cu succes la problema extrem de acută a locuințelor.

Pentru a avea o idee despre problema cu care s-a confruntat guvernul din Rhodesia de Sud să revedem situația de acum câțiva ani! Această colonie britanică

ce se auto-guvernează se laudă cu cea mai mare rată de imigranți per populație, din 1945 încoace, din lume, cu excepția Israelului. Acum are o populație de aproximativ 120.000 de europeni, 2.000.000 africani și câteva mii de culoare și indieni. Din cei 120.000 de europeni 40.000 au venit în ultimii trei ani din Regatul Unit și din alte țări. În timpul anului 1947 13.000 dintre aceștia au intrat în colonie, 17.000 în 1948 și 14.000 în 1949. Gândiți-vă, doar, aproape 35 % din totalul populației europene s-a mutat în ultimii trei ani!

Ei bine, vă puteți imagina ce timp trebuie să fi avut guvernul ca să se gândească ce să facă cu toți acești oameni. Ei i-au vrut pe acești imigranți aici, deoarece cu cât sunt mai mulți europeni cu atât țara se va dezvolta mai repede. Și totuși, iată că aici sunt sute de oameni care dorm pe băncile din parcuri sau oriunde găsesc un loc unde să stea, așteptând ceva pe care ei să-l numească acasă. Întrebarea care trebuie să primească răspuns este: Ce este de făcut?

Locuințe din pământ bătătorit

Aproape atunci când această problemă se afla în cea mai gravă perioadă,

în 1947, a fost constituit un comitet privat pentru locuințe și a fost finanțat de guvern. Guvernul a cerut acestui comitet să pună la bătaie cât mai multe locuințe posibile, în cel mai scurt timp. Nu era timp de așteptare pentru materiale și nu erau finanțe pentru a construi locuințe permanente. Trebuia să fie ceva temporar, iar materialul folosit trebuia să fie disponibil imediat. Cea mai mare parte a materialelor care se afla la îndemână și care nu trebuia să se importe era pământul, pământ simplu. Astfel a început un plan pentru ridicarea a sute de case *pise de terre*, așa cum sunt ele numite (lucru amintit în numărul din 8 noiembrie 1949, din *Treziți-vă!*); cel mai rapid răspuns pentru o cerere disperată.

Cei aflați la conducerea acestui comitet erau oameni preocupați de binele public, care intraseră foarte energic în acest plan. De fapt, unii dintre ei chiar și-au pus pe ei haine de muncă și au participat la ridicarea primelor case. Au trebuit făcute multe planuri în grabă. Au trebuit găsite locuri pentru construit în cele mai potrivite centre ale coloniei. Aceste locuri au trebuit să fie de așa natură încât țevile de canalizare să fie puse ușor în legătură cu centrul orașului. Au trebuit făcute străzi, a trebuit să se ocupe de alimentarea cu apă a orașului. Toate acestea au însemnat o luptă

cu autoritățile municipale care se mișcă lent.

În cele din urmă s-au realizat toate acestea. Acum, următorul pas era începerea construcțiilor. Mai întâi a fost pusă fundația de ciment, probabil pentru mai multe case în același timp, apoi a fost făcut scheletul de lemn, iar peste acesta a fost pus pământ umezit, care în cele din urmă formează zidul gros, de paisprezece inchi, al casei. Pe măsură ce pământul este turnat, ramele hidraulice îl țin până se întărește și devine precum cimentul. De fapt, recent, ei au pus o cantitate de ciment peste pământ. Pe măsură ce sunt ridicate zidurile, sunt puse și cadrele de la uși și de la ferestre.

Când se încheie acest procedeu ,scheletul de lemn este înlăturat, iar zidurile sunt încărcate cu ipsos. Acum urmează instalarea obișnuită a conductelor de apă, cablurile pentru electricitate și zugrăveala. Majoritatea *pise*-urilor sunt zugrăvite în culoarea nisipului, verde sau albastru pal, în timp ce unele sunt vopsite în alb sau alte culori. Acoperișurile, făcute din grinzi acoperite cu paie, aluminiu sau azbest, au culori strălucitoare, cum ar fi roșu aprins, verde, etc.

Criza de locuințe rezolvată

Așa că acum fiecare are casa lui. Sau, mai degrabă 1,911 din ei, căci acesta este numărul caselor construite din august 1947 până în noiembrie 1949. În unele locuri precum Bulawayo, au fost timpuri când se făcea, în medie, o casă *pise* pe zi. Singurul lucru care a împieicat ca această medie să se mențină a fost târăgăneala din partea municipalității în a face legături cu conductele principale ale orașului, în a da terenuri pentru construirea locuințelor și alți factori asemănători. Din 1947 înapoi au fost construite nouă tipuri diferite de *pise*, fiecare tip fiind o îmbunătățire a celui precedent. Au fost făcute îmbunătățiri la uși, armătură, acoperișuri, etc. La început ușile erau din scândură simplă, spre deosebire de ușile de furtună folosite în partea de nord a Statelor Unite și în Canada, pe timpul iernii. Acum sunt la fel ca cele pe care le găsești în orice casă modernă. Căzile de baie, la început din ciment, acum sunt din porțelan. În ce privește mărimea, toate sunt locuințe cu două sau trei dormitoare. Aceasta le face destul de potrivite pentru familiile mari. De fapt, ele sunt construite în primul rând pentru cei care au copii sau alte persoane întreținute.

Aceasta ne aduce la un alt aspect foarte interesant, referitor la acest program al locuințelor. Chiria este destul de rezonabilă: șapte lire și cincisprezece șilingi (21,70 \$) pentru locuințele cu două dormitoare și zece lire și cinci șilingi (28,70\$) pentru locuințele cu trei dormitoare, inclusiv apa. Doar familiile cu cel puțin doi copii (unul în cazul soldaților reîntorși) și care trăiesc în colonie de mai mult de șase luni, sunt eligibile pentru aceste locuințe. Acesta este un drum lung de la obișnuitul: „Ne pare rău, nu ne permitem copii!” Vorbind din experiență personală, știu că nu poți să obții o locuință *pise* decât în aceste condiții.

Bineînțeles că acest Comitet pentru locuințe a proiectat și alte locuințe în afară de acele *pise de terre*. În noiembrie 1949 numărul apartamentelor prefabricate urcase până la 628. Iar acum, când situația locuințelor este cumva rezolvată, timpul este folosit pentru a pune la punct cât mai multe locuințe permanente. Ajunși în acest punct putem spune că se estimează că *pise*-urile au o viață de douăzeci de ani. Pentru toate acestea atelierele de lucru ale *Comitetului pentru locuințe*, ce constau din trei hangare, situate în Salisbury, au produs aproape integral materialele pentru lucrarea efectuată. Acolo sunt făcute

„prefabricatele”, ramele pentru ferestre, ușile și toate celelalte, iar acestea doar sunt puse la locul lor. Materialele din lemn de esență tare pentru podele, pentru locuințele permanente, grinzile pentru tavane, toate sunt lucrate la strung și aranjate în aceste ateliere. Este interesant de observat că în urmă cu trei ani ferăstrăul era singurul echipament aflat la îndemână, dar acum se aude zgomotul constant de ferăstrău, strung și alte mașinării.

Dar care a fost rezultatul acestei activități? A ajutat să facă față problemei locuințelor? Da, a făcut asta, și chiar mai mult. Patru centre din Rhodesia de Sud au acum una sau mai multe cartiere de *pise*-uri. Acestea sunt Salisbury, Bulawayo, Umtali și Gwelo. Până în noiembrie 1949 între șase și opt mii de persoane și-au găsit adăpost numai în *pise*-uri, fără să mai socotim apartamentele, precum și uriașa cantitate de clădiri private ce au luat amploare. În Bulawayo locuințele *pise de terre* au fost preluate de aproape cinci mii de persoane aflate în căutare de locuință. Dar mai mult decât atât, aceasta a dat de lucru chiar sutelor de imigranți care au adus această urgență, căreia a trebuit să i se facă față. De asemenea, mii de localnici au putut să-și găsească de lucru, ceea ce a ajutat la rezolvarea altei probleme a guvernului.

Neajunsuri și soluția completă

Bineînțeles că unii se vor plânge de aceste case, și sunt oarecum îndreptățiți, dar în majoritatea cazurilor nu *Comitetul pentru locuințe* este cel care cauzează aceste plângeri. De exemplu, principalele artere rutiere poate vor continua să fie sărace și nepotrivite pentru a suporta o creștere a traficului. Acest lucru nu este vina *Comitetului pentru locuințe*. Sau dacă lucrarea la canalizare nu este potrivită, probabil se datorează faptului că municipalitatea a întârziat să facă legăturile cu conductele principale ale orașului. Alte neajunsuri pot fi atribuite unor cauze externe. Unele case au avut parte de o execuție slabă, dar acestea sunt puține. Au fost cazuri unde s-a întins puțin coarda, făcând astfel, ca pe moment să fie uitată politica obișnuită. Un astfel de exemplu este cazul unei familii formată din șase persoane, care a fost înghesuită într-un apartament cu două dormitoare, în vreme ce un cuplu cu un copil ocupau o casă cu trei dormitoare. Dar acestea sunt lucruri obișnuite în acest sistem. Lucrul de remarcat este că astfel de situații nu au apărut mai des decât se întâmplă de obicei.

Evident, aceasta nu este soluția perfectă la dificultățile de locuințe din țară.

În pofida numărului de case și apartamente care s-au construit, încă mai sunt alte două mii de persoane ce trăiesc în cazarmele *Forțelor aeriene* din Salisbury, așteptând locuințe permanente. Alte mii caută adăpost temporar în hoteluri, campinguri de rulote și chiar în colibe ale băștinașilor, așteptând ziua când li se va spune că au o casă în care să se mute. Dar chiar dacă se ia în considerare aceste fapte, majoritatea oamenilor vor spune că guvernul a făcut cel puțin o încercare admirabilă de a oferi o locuință celor care au fugit de problemele economice și restricțiile din alte țări și care acum caută să trăiască aici, în Rhodesia de Sud. Și ca să spunem lucrurilor pe nume, trebuie amintit că în scurta perioadă de timp în care a funcționat *Comitetul pentru locuințe* a făcut o treabă uriașă și a făcut-o bine.

Cu toate acestea, există un singur guvern capabil să mulțumească perfect toate nevoile oamenilor, atât cele legate de locuințe, cât și altele. Doar acest unic Guvern este liber absolut de piedici politice și comerciale. Doar acest Guvern are puterea de a face ceea ce au eșuat să facă toate celelalte guverne. Acest Guvern este Teocrația cerească. Sub conducerea lui nimeni nu va trebui să doarmă în parcuri sau în gări, ci fiecare își va zidi propria

locuință și o va locui, nu pentru 15-20 de ani, ci pentru eternitate.

Sporovăiala de la psihiatrie

Dr. Dora Papara, vizitând pe psihiatrul și administratorul unui spital de boli mintale din Atena, Grecia, declară: „Iubirea este continuarea poveștilor din copilărie. Este ceva care vine și se sfârșește foarte repede, mai repede decât cred majoritatea oamenilor. Dacă te căsătorești cu un bărbat care este un tată bun, vei avea cel puțin un copil bun. Chiar dacă nu-ți place cu adevărat de bărbatul cu care te căsătorești, te vei maturiza lângă el și vei dezvolta „o afecțiune practică”, este de părere doamna doctor.

Niciodată înainte n-au fost atâția supraviețuitori împrăștiați în toată lumea. Bărbați și femei umblă acum pe străzi din majoritatea orașelor mari din lume, supraviețuind unor orori ce nu pot fi imaginate și având șanse aproape minime. Ei sunt veteranii fabricilor morții din Germania, a lagărelor de muncă silnică din Rusia, a închisorilor din Japonia, a și ai anilor lungi de înfometare.

Nimeni nu a supraviețuit nevătămat. Chiar și în America și alte țări neinvadate respirația fierbinte a fricii îngrozitoare a pârjolit inima populației, până când isteria a ajuns să domnească suverană. Totul se derulează într-o lume aflată într-o continuă nesiguranță. Oamenii

Când un critic literar al New York Times a remarcat că aceasta este o „eră a supraviețuirii”, el a tras concluzia că oamenii, toți oamenii care trăiesc acum, sunt vii doar pentru că au scăpat de „anihilare într-o eră a măcelului, pe o bază de producție în masă, atât în scopuri militare cât și politice”. El a scris:

trăiesc într-un fel de teamă care, potrivit Judecătorului Black, de la Curtea Supremă a U.S., „orbește viziunea și împiedică puterea de a raționa”. Aceasta aduce în minte proverbul: „Unde nu există viziune poporul pierе”.

De fapt, temerile și nedumeririle din era bombei cu hidrogen au dus la o cădere mentală a lumii, afectând atât tineri cât și bătrâni. Definind această afecțiune mentală care a cuprins lumea întreagă, ca ceva „mai mortal decât bombele atomice”, președintele *Adunării generale* U.N., generalul Carlos P. Romulo, a arătat spre proporțiile îngrozitoare ale acesteia, întrebând ce s-ar întâmpla dacă omenirea „s-ar confrunta, dintr-o dată, cu o epidemie care ar umple fiecare pat din spitalele Statelor Unite cu victime; cu siguranță ar fi nevoie de spitalizarea unui copil din zece, ce se nasc astăzi; ar necesita o anumită formă de tratament pentru o persoană din cinci, doar în această țară; ar afecta practic viața fiecărei familii din lume și ar fi nevoie de construirea unor comunități speciale, unde cinci, șase, șapte mii de victime ar trebui să trăiască izolate de familiile și comunitățile lor, timp de luni, ani și în unele cazuri pentru totdeauna.

Acest dezastru nu este „pură fantezie”, ci „deja este o realitate”, a declarat președintele U.N. Și nici o avalanșă de editoriale, nici un protest al oamenilor, nici un parlament al oamenilor, nici un grup de oameni de știință, nici măcar o cruciadă religioasă, nu poate să facă ceva pentru a alina starea bolnavă a lumii. Generalul

Romulo a prezentat această imagine îngrozitoare din date reale, obținute de la *Biroul de Chirurgie generală U.S., Serviciul de sănătate publică U.S. și Organizația mondială a sănătății*. Năluca ce conduce lumea spre nebunie este teama neînduplecată, constantă de a nu supraviețui. Eleanor Roosevelt a prezentat fața malefică a acestei temeri în niște cuvinte tipărite în culori reci, atunci când a scris:

Rasa umană a rezistat până acum, în mare măsură, pentru că a avut o marjă de eroare. A putut să facă greșeli, dar niciodată într-o așa măsură încât să-și amenințe propria existență. A putut să se aventureze în război, să jefuiască pământul de ceea ce depinde existența ei, să se angajeze în masacrări, a adus boli și epidemii din cauza mizeriei și a ignoranței; a putut să facă toate aceste lucruri, să facă mereu aceste greșeli și totuși are o reținere împotriva catastrofei finale. Asta nu mai poate face!

Este nevoie de o eră a sănătății. „Natura umană trebuie să găsească o anumită forță unificatoare, care să-i schimbe natura de la dorință pentru război la dorință pentru pace”, a avertizat William James. Statutul Organizației de Cultură,

Științifică și Educațională a U.N. (UNESCO) declară: „De vreme ce războiul începe în mintea oamenilor, acolo trebuie să fie introdusă apărarea păcii”.

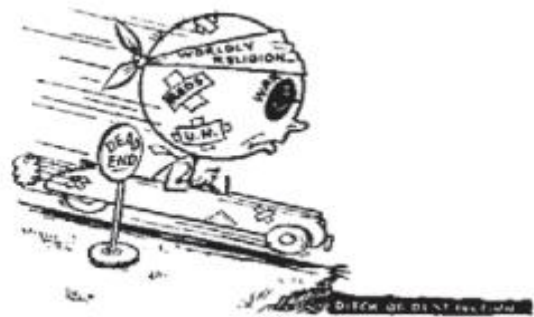
Cine va fi Salvatorul?

Se poate întoarce umanitatea spre Națiunile Unite de pe marginea prăpastiei? În 1947 secretarul general U.N. a prezis optimist: „Atunci când noi, cei din Națiunile Unite, ne vom îndrepta atenția asupra îmbunătățirii educației, a sănătății, a standardului general de viață, a comunicațiilor sau a locuințelor din cel mai îndepărtat loc din țară – vom îndepărta germenii care într-o zi ar duce lumea la sfârșitul ei final de la Armagedon”. Dar, vai! Speranța secretarului general că anul următor 1948 va aduce înțelegere „între puterile mondiale și o rezolvare a problemelor lor” a adus în schimb titlul sinistru: „Națiunile Unite sunt așteptate să renunțe la toate planurile de dezarmare” și la „Planul de înarmare schițat pentru cincizeci de ani”.

Oamenii află că dacă se biziuesc pe politică pentru a fi salvați de dezastrul mondial este ca și cum s-ar sprijini pe un

băț rupt. Analistul politic Raymond Swing n-ar fi putut spune acest adevăr mai direct, decât atunci când a măsurat eșecul modernilor oameni de stat, declarând: „Tărie, în înțelesul cuvântului din trecut, nu mai este. Mai rămâne doar tăria de a distruge. ... Incapabili să împiedice distrugerea, oamenii de stat pur și simplu fac efortul să influențeze zona și intensitatea distrugerii. Acest lucru se încearcă prin creșterea mijloacelor de distrugere, ceea ce trădează neputința lor completă și îngrozitoare. ... *oamenii de stat au ajuns într-un punct mort*”.

Cuvintele sunt mai adevărate în sens complet decât o pot demonstra

literele cursive adăugate, pentru că forma lucrurilor pe care o descrie acest profet politic aduce umanitatea la timpul prezis în Cuvântul Creatorului și Eliberatorului pământului: „Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeule Cel Atotputernic, care ești și

care ai fost, că ai pus mâna pe puterea ta cea mare și ai început să domnești; națiunile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta, ... a venit timpul să-i distrugi pe cei ce distrug pământul!” – Apocalipsa 11:17,18, *Moffatt*.

Religia mai epuizată decât politica

În eliberarea omenirii trebuie să vină o forță mai puternică decât politica. Aceasta trebuie să vină sub forma unei puteri morale, suficient de puternică să regenereze și să controleze natura umană, s-o întoarcă de pe cărările egoismului pe cărările altruismului. Politica, un mijloc pentru putere, cu siguranță se află pe locul doi în ce privește iubirea de câștig, ca o cărare spre scopuri egoiste. „Dacă lumea va trebui să supraviețuiască, puterea uriașă pe care a dobândit-o omul prin energie atomică trebuie să fie adaptată după o tărie spirituală de o magnitudine mai mare”, avertiza președintele Truman. Apoi, el a strigat: „Unde este Isaia sau Sfântul Pavel, să trezească o lume bolnavă la responsabilitățile ei morale!?” Adresându-se reprezentanților catolici, protestanți și evrei, din religia mondială organizată și ortodoxă, în mod firesc președintele n-ar fi recunoscut altă „tărie spirituală” decât cea care ia naștere dintr-o astfel de religie

lumească. De exemplu, el n-ar fi recunoscut propriul glas al lui Isaia, strigând astăzi cu toată forța împlinirii profetice, lucru pe care chiar Isaia l-a prezis, declarând:

Stați și mirați-vă; strigați! Sunt beți, dar nu de vin, se clatină, dar nu de băuturi tari. Căci Domnul a turnat peste voi spiritul unui somn adânc și v-a închis ochii. I-a acoperit pe profeți, pe conducătorii voștri și pe văzători. Viziunea oricărui lucru a devenit pentru voi ca și cuvintele unei cărți pecetluită, pe care oamenii o dau unuia învățat, zicând: „Citește, te rugăm! și el zice: Nu pot, căci este pecetluită; cartea este dată celui neînvățat, zicând: „Citește, te rugăm!, iar el zice: Nu sunt învățat! De aceea, Domnul a zis: Întrucât poporul acesta se apropie de Mine doar cu gura și mă onorează doar cu buzele, dar și-a îndepărtat inima de mine, iar teama de mine este învățată doar prin precepte de ale oamenilor, iată că voi face o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și o minune; căci înțelepciunea înțelepților va dispărea, iar priceperea celor prudenți va fi ascunsă. - Isaia 29:9-14.

Religia strigă după „mai multă politică”

Acum, dacă politica a ajuns într-un punct mort și religia este ultimul fir de pai, ce are religia de oferit?

Iată o mostră din ce are de oferit. Cu siguranță, clericului obișnuit ar trebui să-i fie rușine s-o spună singur. Așa cum a recunoscut recent Dr. John Bennett, profesor la *Seminarul teologic de teologie și etică creștine*, din New York, înaintea unei adunări secrete a celor mai importanți educatori și erudiți religioși din America, comunismul și-a dobândit puterea din cauza eșecului religiei creștinătății. De aceea, religia trebuie să vină cu o chemare mai atrăgătoare decât chemarea materialistă a comunismului. Aceasta este crucea dilemei din religia ortodoxă; ce poate oferi ea? „Pentru a concura cu comunismul trebuie mereu să învățăm, să accentuăm și să insuflăm o ideologie pozitivă”, striga un pastor luteran din Minneapolis.

Dar ce fel de „ideologie pozitivă”? Nu ideologia pozitivă despre Guvernul împărăției lui Dumnezeu, sub Isus Cristos, care acum exercită o putere irezistibilă pe pământ, care atrage persoanele cu inima

sinceră, dincolo de barierele religiei și ale rasei, dincolo de cortinele de fier ale ideologiei politice, într-o adevărată unitate a minții și a încrederii, pregătindu-i pentru a intra într-o lume nouă, cu viață și fericire fără sfârșit, în timp ce Armaghedonul lui Dumnezeu îi va distruge pe cei ce „distrug pământul”. Acum, ce susține pastorul susține orice cleric religios – o ideologie politică făcută de om. Și pentru că, din întâmplare, pastorul Hjortland este locuitor al Statelor Unite și nu este din Spania, Rusia sau India, el susține democrația. „Trebuie să-i învățăm pe copii ce este democrația, precum și costul construirii acesteia”. El își ilustrează „ideologia pozitivă” în acțiune, descriind o „zi de paradă ideală pentru armistițiu”. Acolo se află steagul american, soldatul în uniformă, asistenta, doctorul, profesorul, gospodina, mecanicul și fermierul. În capătul procesiunii va fi purtat un banner ce va avea inscripționat: „Aceștia sunt toți patrioții dacă își îndeplinesc sarcina aleasă pentru binele comun”.

Italia lui Mussolini, Germania lui Hitler, Rusia lui Lenin, toate se desfășoară în aceste parade presărate cu stele. Cu cât religia îi binecuvântează mai mult, cu cât steagul este fluturat mai mult, cu atât mai adânc este insuflat în mintea și inima tinerilor un patriotism fierbinte și un fanatic

și isteric naționalism politic. Nu înseamnă că arăți lipsă de respect pentru democrație sau pentru steag dacă spui asta. Dar clericul care flutură steagul și schimbă crezul politic popular, nu doar că trădează faptul că religia lui nu se poate bizui pe propria tărie, ci chiar mai rău, el face fără valoare Cuvântul lui Dumnezeu, folosindu-l pentru a se face prieten cu lumea, făcându-se dușman al lui Dumnezeu și al lui Cristos, a căror Împărăție nu este din lumea aceasta, „nu este de aici”, „nu are o astfel de origine”. (Iacov 4:4; Ioan 18:36, a se vedea AAT) În realitate, ce lucru bun are religia de oferit în această viață prezentă decât mai multă politică? Dar dacă politica a ajuns într-un punct mort, unde rămâne religia? Mai rău decât într-un punct mort, corect! „Trebuie spus că înregistrarea despre guvernare (în oprirea răspândirii comunismului) este mai bună decât înregistrarea despre biserici”, recunoștea Dr. Walter W. Van Kirk, secretarul *Departamentului de drept internațional al Consiliului federal al Bisericilor înaintea Consiliului Misionar al Bisericilor Creștine Congregaționale*. – *New York Times*, 14 februarie, 1950.

Religia este responsabilă pentru delincvență

„Oamenii comit crime din pricina decăderii dezastruoase a religiei, credinței și speranței”, spunea Drew Pearson, pe 5 august, 1942, citându-l pe șeful FBI J. Edgar Hoover. Biblia nu doar că este de acord cu aceasta, dar merge mai departe și pune toată vina vărsării de sânge din lume pe capul religiei false. (Apocalipsa 18:24) Ce religionist poate tăgădui lucrul acesta?

Nu trebuie să privim mai departe de secolul al șaptesprezecelea, la Războiul de treizeci de ani, care a dat naștere Protestantismului și a plantat sămânța războaielor mondiale moderne. Prădarea, jefuirea, violul, tortura, crima și masacrul de orice fel erau ceva obișnuit în Războiul de Treizeci de ani. Orașele au fost arse, satele au fost pustiite, o treime din terenul cultivat a fost transformat în pustiu. Țăranii au fugit în păduri în grupuri scoase în afara legii, numite „lupi”, și îi prădau atât pe civili, cât și pe soldații din ambele tabere. Educația în Europa Centrală a încetat. Viața economică a fost ruinată. Un sfert din populație a fost ucisă. În cele din urmă, oamenii din Europa s-au îmbolnăvit de măcel și n-a durat mult până au început să lupte împotriva diferențelor de religie.

Istoricii observă o paralelă foarte puternică între perioada Războiului de

treizeci de ani și actuala perioadă a luptelor ideologice. Va împinge religia umanitatea, ocolind toate părțile conflictului, să lupte împotriva diferențelor hrănite de religie ale organizării și filozofiei sociale, până când oamenii vor fi dezgustați de măcel și vor părăsi religia lumească?- a se vedea Apocalipsa 17:15-18.

O curvă care-și închiriază amanții

Politica nu se va alia tot timpul cu un brand al religiei, dar religia va juca rolul de curvă cu orice ideologie politică. Să ilustrăm: Biserica ortodoxă din timpul țarului înfiera Bolșevismul ca instrument al Diavolului, dar după ce Bolșevismul a triumfat și în timpul războiului cu Hitler, patriarhul rus a declarat că statul boșevic i-a întors pe oameni la „creștinismul primitiv”; în 1945 Patriarhul Alexius a îndrumat un reporter să informeze lumea occidentală că „în afară de teoriile lui materialiste și atee, comunismul este destul de acceptabil pentru Ortodoxism”. „Mănăstirile sunt înființate pe fundații comuniste”. „Considerăm că Iosif Visarionovici Stalin a creat cea mai bună condiție posibilă pentru lucrarea Bisericii noastre”.

Opunându-se patriarhului Moscovei, papa de la Roma, (în discursul lui către catolicii din Germania, din 5 septembrie, 1948) definește comunismul ca „dușman al Bisericii”, împotriva căruia romano-catolicii „pot veni să lupte până la ultima picătură de sânge”. Fiind certat atât cu patriarhul, cât și cu papa, și sperând să se pună bine cu democrația capitalistă, fostul președinte al *Consiliului federal al Bisericilor protestante* îndeamnă ca apelul papei pentru „anul sfânt” să fie respins ca „o sugestie sinistră din partea Diavolului”.

Dar care din purtătorii de cuvânt, slabi de inimă, ai religiei ortodoxe, cheamă împărăția lui Dumnezeu pentru a domni din cer, prin Isus Cristos, ca să lucreze spre binele omenirii, astăzi? Nici unul! În loc să fie o mireasă fecioară pentru Cristos, religiile lumești sunt consoarte cu voia ale sistemelor politice.

O, sunt plin de furie împotriva ta, zice Domnul Iehova, pentru că ai făcut toate acestea, da, faptele unei femei, ale unei prostituate nerușinate. Când ai construit câte o movilă la capătul fiecărui drum și ți-ai făcut câte o înălțime în toate piețele publice, tu n-ai fost, totuși, ca orice prostituată, fiindcă tu disprețuiești plata. Soția adulteră primește niște străini în locul

soțului ei. Prostituatelor li se oferă de obicei un dar, însă tu, tu le-ai oferit daruri tuturor celor ce te iubesc cu patimă și tu le dai mită ca să vină la tine din toate părțile și să se prostitueze cu tine.” - Ezechiel 16:30-33.

Pentru a părea pioși politicienii strigă după „mai multă religie”, iar religia strigă după „mai multă politică”. Acum că politica a ajuns într-un punct mort, înseamnă că religia a dat-o-n bară!

Falșii profeți religioși împreună cu sistemele lor lumești, asemenea unei fiare, trebuie să răspundă în curând în fața Atotputernicului Dumnezeu, în marea lui zi de curățare a lumii. Trebuie să fie așa dacă se dorește obținerea pe pământ a închinării adevărate, a libertății și a păcii. Dumnezeu a declarat necondiționat, prin glasul lui Isaia, că va fi așa (60:13) „Voi face glorios locul picioarelor mele”.

Ciudățeni din știri

Cărți comice și coca-cola

Correspondentul din New York al *Daily Mail*, Londra, a raportat că americanii sunt bănuitori față de aliații lor, de când Britania a interzis cărțile comice și Franța a atacat coca-cola. Tradițiile sau constituția americană ar fi putut fi atacate, dar nu cărțile comice și coca-cola. El a spus. „Pentru americani coca-cola este izvorul vieții, iar cărțile comice sunt hrană pentru suflet”.

Credeți că va funcționa?

Din Johannesburg, Africa de Sud, vine sugestia să fie făcute să plutească două sute de iceberghi din Antarctica și să

fie aduse pe coastă, în încercarea de a îmbunătăți vremea în Africa de Sud. Domnul T. D. Vaneggen, fost explorator în Antarctica, care a sugerat acest lucru, susține că aceasta va cauza o răcire a aerului, care la rândul lui va aduce ploaie. El spune că va dura aproape doi ani ca iceberghiurile să se topească.

Probleme cu baloane de gumă

Două tone de gumă de mestecat, toate la dispoziția a nenumărate degețele, au adus o mulțime de plângeri din partea profesorilor și părinților, până când un șerif i-a adus pe câțiva din micuții care făceau baloane să explice că au găsit guma lângă o grămadă de gunoi din Southfield Township

(Lângă Detroit, Michigan). În ciuda cantităților consumate de juniorii din localitate, șeriful a spus că mai era destulă gumă pentru „tot statul Michigan”.

Cartofii și baseball-ul nu se amestecă

Un alergător era la a treia bază, Little Rock, Arkansas, când opritorul din apărare a scos un cartof din buzunarul de la șold, pe care l-a aruncat la baza a treia. Când omul de la baza a treia nu l-a prins, alergătorul a fugit spre bază, unde a fost agățat de opritor, care ținuse mingea în tot acest timp. Buimăcit, arbitrul l-a chemat mai întâi pe alergător, apoi s-a răzgândit și i-a dat voie să înscrie.

Hoții sapă după turbă

Să furi covorul de iarbă de la un teren de golf e o treabă grea, dar asta a făcut cineva la parcela numărul cinci de la Clubul de golf din Warren Valley, din Michigan. Hoții cu inițiativă au tăiat și au rulat 225 picioare pătrate de covor verde de acolo și au luat-o cu ei. S-a raportat că nu au luat și gaura.

Când faci un munte dintr-un mușuroi de cârțiță

Există mai multe modalități de a face un munte dintr-un mușuroi. *Comitetul de numiri geografice* din Washington a făcut așa la cererea cetățenilor din orașul West Virginia, când au schimbat numele de Mușuroi de cârțiță (Mole Hill) în Munte, West Virginia.

O mare mușcătură

Împrumuturile din Statele Unite pentru Australia, din timpul războiului, au constatat și din dinți falși, dar cei de sus au mers în Sydney, iar cei de jos în Melbourne. Întrebuințarea lor a necesitat o mușcătură de 600 mile.

Proaspătă, crocantă și plină de culoare! .Acestea sunt cele trei lucruri esențiale ca o salată să fie revigorantă. Iar dacă nu este revigorantă nu merită să se numească salată! O salată călduță la o masă este la fel de nepotrivită precum o supă călduță într-un loc unde se servește înghețată. Plină de culoare? Da, într-adevăr! Salatele trebuie să aibă culori armonioase și să pară atractive. Servirea salatelor pe frunze de lăptucă ofilite sau stricate este la fel de tragică precum stropirea cu mizerie a unei picturi în ulei. Deci dacă o salată este aranjată în mod sărăcăcios și zdrențăros precum Cenușăreasa, asigură-te că nu va părăsi bucătăria castelului tău până când n-a fost transformată de mâna unui artist într-un fel de mâncare rafinat.

Proaspete și crocante la atingere, strălucitoare și pline de culoare la vedere, salatele trebuie să fie delicioase la gust. Aici este o oportunitate splendidă de a aduce pozitivitatea și negativitatea într-o uniune fericită, de a pune laolaltă alimente dulci cu condimente foarte gustoase, cu succes. Brânză de vaci slabă cu arpagic iute, cartofi

fără gust cu ceapă cu gust picant și țelină, pere zemoase cu dressing cu gust picant, lăptuci cu mirodenii picante – de zece mii de ori câte zece mii – sunt fără sfârșit combinațiile ce se pot face într-un bol de salată, de mâna de artist a unui maestru care prepară salata. Dar adevărul este că nu este atât de dificil precum pare. În realitate, prepararea cu succes a unei salate este foarte simplă. Învățați regulile și urmați-le, dați-vă drumul la imaginația creativă și veți prepara salate noi, demne de laudă.

Numele de „salată” vine de la un cuvânt de bază care înseamnă a *săra* sau a *conserva în saramură*, la origine constând din verdețuri peste care se turna un amestec din ulei de măsline, oțet și sare. Și deși acest fel de salată încă mai este popular, există și alte tipuri ce includ salate de legume, carne și fructe, care aduc laudă bucătarului, atunci când sunt preparate cum trebuie. Unii oameni își imaginează că o salată trebuie să fie un fel de preparat ceresc, bogată, învăluită în nori de frișcă, cu un topping bogat de alune și cireșe. Dar înainte să încercați să faceți o salată la scară

grandioasă, perfectați-vă arta de a face salate simple.

La salatele de verdețuri se folosesc: lăptuci, andive, macriș, cicoare, păpădie, muștar, spanac, etc. Alegeți verdețurile în mod inteligent, asigurați-vă că sunt proaspete, succulente și crocante. Când sunt tinere andivele fac un zgomot delicat, care devine prea puternic atunci când frunzele îmbătrânesc și sunt mai tari. Frunzele mai închise la culoare de obicei conțin mai multe vitamine. Dacă ai o grădină proprie, culege-le dimineața, devreme și păstrează-le într-un loc răcoros până le folosești. Pe de altă parte, dacă trăiești la oraș și trebuie să iei ce poți, atunci readu prospețimea pierdută a verdețurilor punându-le în apă rece, pentru treizeci de minute, înainte de a prepara salata. Dar chiar și în cel mai bun caz și după o curățire atentă verdețurile sunt în majoritate „buruieni”. Până când peste acestea nu se toarnă un dressing, ele nu depășesc stadiul de „mâncare pentru iepuri”.

Dressinguri pentru salate

La verdețuri folosiți doar tipul franțuzesc de dressing. Maioneza, frișca sau alte tipuri de dressing se folosesc la alte tipuri de salată. În esență, un dressing

franțuzesc nu constă din nimic altceva decât din ulei, de măsline sau alt ulei pentru salate, un acid, oțet sau zeamă de lămâie sau de grapefruit, sare și *condimente* de diferite tipuri.

Un dressing de bază tipic franțuzesc ar putea avea următorul conținut: 2 pahare de ulei, 2/3 pahar oțet, o linguriță de sare, o jumătate de linguriță de piper, o linguriță de boia, un sfert de linguriță de muștar uscat, o jumătate linguriță de zahăr. Amestecați condimentele, adăugați oțet, apoi ulei și mixați-le bine. O lingură de glicerină la aproximativ o jumătate de litru de dressing îi va îmbunătăți consistența. Cantitatea de oțet și de condimente poate varia în funcție de gustul dorit. Oțetul condimentat din murăturile de pepene verde este bun pentru varietate. Uneori se poate adăuga mentă, de asemenea anșoa. Se mai adaugă verdețuri precum: busuioc, mărar, tarhon și măghiran. Pentru a face un sos de salată, de exemplu, la o jumătate de litru de dressing franțuzesc de bază adăugați un cățel de usturoi, câteva boabe de piper verde, un sfert de pahar de ceapă, toate mărunțite fin. Mai adăugați două linguri de hrean și un sfert de lingură de pudră de curry. Unii oameni preferă să scoată usturoiul din dressing și să ștergă

cu o bucată din el interiorul bolului de salată.

Când vorbim de rețete, iată una pentru o maioneză de bază: o jumătate de pahar de gălbenușuri de ouă, o jumătate pahar de oțet, două măsuri de ulei de salată, un praf de sare, un praf de muștar uscat, un sfert de linguriță de piper roșu, un sfert de linguriță de boia. Gălbenușurile, proaspete sau congelate, trebuie aduse la temperatura uleiului. Amestecați gălbenușurile până când devin lucioase și cremoase. Adăugați în oțet sare, muștar, piper și boia și puneți acest amestec în ouă. Apoi adăugați ulei puțin câte puțin, amestecând tot timpul, mai bine și mai repede. Dacă uleiul este adăugat prea repede emulsia se va „tăia” și se va separa.

Acum, dacă această maioneză de bază se folosește la lăptuci sau roșii, mai adăugați un pahar de oțet sau suc de lămâie. Sau dacă se dorește un dressing *Thousand Island*, atunci pentru fiecare măsură de maioneză de bază adăugați șase uncii de sos de chili, trei uncii de mirodenii de India, sau o jumătate de pahar de murături dulci, tocate fin, două ouă fierte tari, un sfert de ceapă micuță, două uncii de ardei roșu conservat, un sfert de linguriță de boia. Ceapa și ardeiul roșu se toacă fin.

Tot la fel, pentru a face un dressing rusc, adăugați trei uncii de sos picant, o ceapă mică, un sfert de pahar de mărar, tocate fin, la fiecare măsură de maioneză de bază.

Există dressinguri-cremă pentru salate, atât dulci cât și acre. De asemenea, un sos de bacon, în care grăsimea din bacon ia locul uleiului, care este popular pentru anumite salate verzi. Mai sunt o mulțime de dressinguri în care numeroase fructe precum: ananasul, căpșunile, potocalele, merișoarele și bananele sunt tocate mărunt și se adaugă la maioneză pentru efecte speciale. Toate acestea îl fac pe începător să se întrebe ce dressing să folosească. Este foarte important să fie ales cel corect, după cum o arată un scriitor:

Dressingul nepotrivit este la fel de dăunător la o salată cum este apa pusă la mașină în loc de ulei. Unele salate precum cele de cartofi, care sunt aproape lipsite de gust, necesită un dressing foarte picant. Pe de altă parte, salata de pui, cu gustul lui delicat, are nevoie de un dressing blând, ca să nu se piardă gustul puiului. O salată de fructe plină de culoare necesită un dressing subțire, de tip franțuzesc, ca frumusețea și gustul să nu fie ascunse de o masă opacă.

Posibilități nelimitate

Pe lângă mulțimea de salate verzi suculente există o vastă combinație de salate, prea numeroase pentru a le aminti, în care legumele coapte formează baza salatei. O să amintim câteva: asparagus și brânză, sfeclă și țelină, morcovi și stafide, castraveți și ceapă, cartofi, ouă și țelină, sau varză, mere și țelină, sunt câteva din combinațiile pe care ți-ar plăcea să le încerci.

Sunt create feluri de mâncare încântătoare atunci când diferite feluri de carne și pește își găsesc locul în bolul de salată. Bucăți de carne de vită prăjită cu fasole verde, fiartă, bucăți de pui rece cu țelină, fasole și mere, șuncă tăiată cubulețe și varză, sau ton cu țelină, crab cu roșii, creveți cu ananas, toate acestea fac o salată de-ți lasă gura apă. Și nu uitați să adăugați alune la aceste salate! Alunele sau migdalele sunt o „necesitate” într-o salată de pui. Sau ce este o salată de mere fără nuci englezești?

Uneori salatele de fructe devin atât de plăcute că iau locul desertului. Pere și brânză grasă; piersici și mure; portocale și curmale; pepene verde și mentă; struguri și portocale cu nuci braziliene; banane și

alune; caise și brânză grasă; mere cu țelină și nuci; ananas, portocale și căpșune; prune și morcovi cruzi; smochine, ananas și alune, acestea sunt câteva combinații favorite. Faimoasa salată „Waldorf” poate fi făcută din părți egale de țelină, bucățele de ananas, mere tăiate cubulețe, cu multe alune de cultură mărunțite, toate amestecate cu dressing de maioneză sau frișcă, servită pe frunze de lăptucă. Hmm, ce bună este !

Nu există o limită la varietatea de salate ce pot fi făcute, timpul și locul pentru fiecare, unele simple, altele complicate, iar altele delicat echilibrate. În esență toate sunt la fel: baza, dressingul și garnitura. Și nu încercați să o faceți fără o garnitură potrivită. Aceasta poate consta din feliuțe de ouă fierte tari, ori sfeclă tăiată după imaginație, ori castraveți tăiați, țelină încrețită, un fir de pătrunjel, feliuțe subțiri de cașcaval, piper verde, roșii, ridichi roșii, cireșe sau căpșune. Aceste micuțe elemente fac minuni, oferind salatei cea trăsătură de profesionist, sporindu-i frumusețea și gustul.

Pe scurt, o salată de succes este o combinație potrivită dintre o înfățișare atractivă, o textură plăcută, o temperatură potrivită și un gust apetisant – un amestec

armonios de culoare și gust. Realizatorul profesionist de salate mai adaugă la bolul de salată și multă imaginație, ingeniozitate și creativitate.

Leonardo și Biserica

Mexico City (ONA) – autoritățile catolice sunt nedumerite ce să facă în legătură cu un anume Leonardo Alcala, pe care un arhiepiscop din Mexic tocmai l-a excomunicat, pentru că-și asumase prea multă jurisdicție asupra vecinilor săi. Leonardo trăia în regiunea Chalapa, unde o ducea cât se poate de bine, iar cu o noapte în urmă a fost atacat de niște indivizi pentru bani. Ei l-au lovit repede în cap și pentru siguranță l-au azvârlit în lacul Chalapa. În dimineața următoare i-au fost găsite rămășițele pămânești pe țărmul lacului, iar vecinii întristați au început să sape groapa. În acel moment dureros senior Alcala s-a reîntors din morți. După aceea, acest Lazăr din zilele moderne le-a spus celor care-l jeleau că el coborâse în Iad, unde văzuse viitorul de pucioasă al unei lumi care nu se căiește; iar apoi fusese ridicat la Cer, unde i-a pus întrebări lui Dumnezeu. Zeitatea i-a spus să se întoarcă pe pământ și să avertizeze serios omenirea că dacă nu-și îndreaptă căile va avea neazuri serioase. Leonardo a spus că a urmat ordinele și iată-

I aici, gata să-i mustre pe cei nesfinți. Nativii au răs de seniorul reîncarnat. Seniorul reîncarnat a spus că astea nu erau prostii, apoi a provocat, cu indiferență, o groaznică rupere de nori. Acest lucru a fost suficient de alarmant pentru săteni, care s-au oferit, apoi, ca discipoli ai trimisului lui Dumnezeu. El i-a instruit să-l aprovizioneze într-una cu multă mâncare și băutură, pe care urmașii lui, care cresc la număr, o fac cu generozitate. Dar săptămâna trecută trimisul ceresc a fost arestat, pentru că obstrucționa traficul în sat, iar Biserica Catolică a hotărât să-l excomunică, atunci când acesta a predicat cum Cortez, cuceritorul spaniol al Mexicului, era doar o reîncarnare a lui Iuda, iar Moise rostise nu zece, ci douăzeci de Porunci, pe care Leonardo se pregătea să le scrie. Așa cum se prezintă lucrurile acum, seamănă cu o concediere temporară mexicană. – *New York Daily Compass* 28 octombrie, 1949

Își merită reputația de înțelepciune?

Dintre toate înaripatele cu pene, care este cea mai greșit înțeleasă, cea mai neplăcută? Cine se află printre cele mai ciudate și cele mai grotești? Cine sunt cei mai mari laudăroși? Cine trăiește cel mai mult? Cine este atrăgător și totuși enervant, încântător și totuși urât, curajos și totuși laș, distins și totuși comic, prostuț și totuși perspicace? Cine sunt cei care par înțelepți, în timp ce acționează prosteste? Cine? Păi acea familie de bufnițe „cucu-vea”. Ele sunt cele care primesc mai multe premii pentru aceste „realizări” diversificate decât orice alte păsări.

Variația de personalitate printre bufnițe este la fel de vastă precum cele 300 de specii diferite care sunt răspândite pe tot pământul, de la regiunile polare până la

cele ecuatoriale. Unele sunt destul de inteligente, altele sunt prostănace; unele sunt rele precum pisicile sălbatice, sau tigrii, altele sunt inofensive. Dar când vine vorba de apetit și de chestiuni legate de masă, majoritatea sunt lacome. Micuța bufniță-spiriduș, cu aspect inocent, nu este mai mare decât un papagal englezesc, este așa de drăguță și te atașezi imediat de ea. Pe de altă parte, puternica bufniță cu coarne, are o înălțime de două picioare și o deschidere a aripilor de aproape cinci picioare. Cu ochi afurșiți ca de tigru, cu o gură nemiloasă și picioare cu gheare periculoase, însoțită de un aer unic de perfecțiune în echilibru și demnitate aristocrată, această specie rămâne distantă, cu puțini prieteni apropiați, dacă există vreunul.

Alte specii obișnuite cuprind: bufnițele de hambare, țipătoare, cu urechi lungi, cu urechi scurte, pitice, de vizuină, fiecare cu caracteristicile ei distincte și adesea cu o dispoziție nepredictibilă. De exemplu, bufnița de hambar, numită și bufnița „cu față de maimuță”, are o înfățișare care nu seamănă cu o pasăre, manifestă un comportament așa de grotesc și scoate sunete așa de ciudate, încât câteodată te întrebi dacă este pasăre sau animal.

Când vine vorba de zburat, de auzit, de văzut, de vorbit și de luptat, bufnițele au multe abilități și metode neobișnuite, dacă nu chiar noi. O să începem cu faptul că toate bufnițele au o abundență de pene lungi și zburlite, care le fac să pară păsări mult mai mari decât sunt în realitate. Atunci când este amenințată de un dușman bufnița-pitică se umflă în pene și-și mărește dimensiunile. Măreața bufniță cu coarne, cea mai mare dintre toate, cântărește doar patru sau cinci livre când este dezbrăcată de penajul ei. Spre deosebire de aripile de la majoritatea păsărilor, care produc un fâlfâit în zbor, marginile delicate ale aripilor de bufniță îi permit să planeze pe cerul plin de stele, producând tot atâta sunet ca lumina lunii care se strecoară prin pădure. Niciodată nu te-ai gândi la bufnița care nu are picioare potrivite pentru înot ca la un marinar, dar dacă este aruncată în apă, penajul ei abundent îi permite să plutească cu cea mai mare ușurință. Sau dacă alege să se bălăcească, spre o destinație anume, pur și simplu își folosește aripile ca vâsle.

Acele smocuri de pene „urechi” de pe capul bufnițelor nu sunt urechi deloc. Ele sunt urechi decorative, dar datorită aranjamentului, acestea acționează ca ajutoare de auz, captând cele mai fine sunete. Acestea, împreună cu urechile

extrem de dezvoltate, oferă bufnițelor o putere de a auzi excepțională. De fapt, se spune că acestea își pot urmări prada mai ușor după auz, decât după vedere. Cu toate acestea, nimeni să nu ajungă la concluzia greșită că bufnițele au un văz slab.

O limbută care pare înțeleaptă

„Înțelepciunea” atribuită acestei păsări speciale se datorează, probabil, înfățișării ei, sau modului cum te privește cu ochii ei mari, neexpresivi și lipsiți de emoție. Spre deosebire de orice altă pasăre, bufnița privește cu ambii ochi în același timp. Ei sunt fixați în locașul lor și nu se pot mișca nici în jos, nici în sus, nici la dreapta și nici la stânga, ceea ce înseamnă că pasărea trebuie să-și rotească capul pentru a-și schimba câmpul vizual.

O concepție greșită susținută de majoritatea oamenilor este aceea că bufnițele sunt păsări care umblă pe întuneric și noaptea, care au o vedere slabă pe timpul zilei. Este adevărat că multe specii sunt active după pradă doar noaptea, iar în timpul zilei dorm, dar motivul pentru care ele umblă după pradă pe întuneric este auto-apărarea. Așadar, în timpul zilei, când dușmanii le pot vedea, bufnițele se ascund de obicei în locurile izolate din

pădure. Totuși, când este criză de mâncare, unele specii pleacă pe timpul zilei și vor fi găsite vânând tot timpul, când cresc o familie de guri înfometate. Ochii uriași ai bufniței sunt făcuți în mod minunat. Având un iris care se contractă foarte mult, ele îl pot face să se contracte foarte mult pe timpul zilei, iar pe timpul nopții îl pot dilata așa de mult, încât să poată vedea clar la lumina slabă a lunii. Ca dovadă că ele au o vedere excelentă pe timpul zilei s-au cunoscut bufnițe care au localizat șoimi în zbor la o altitudine așa de mare, încât omul are nevoie de binoclu pentru a-i vedea clar.

Unii oameni se gândesc la bufniță ca la un tăcut tovarăș bătrân, care niciodată nu are ceva de spus, decât un țipăt ocazional la tovarășul de viață, dar o astfel de idee este departe de adevăr. Bufnițele sunt păsări foarte zgomotoase și atunci când sunt libere să se exprime folosesc un vocabular foarte vast, pe măsură ce discută despre multe subiecte diferite. Pe lângă țipetele lor groaznice și stridente, bufnițele ciripesc, cotcodăcesc, mormăie, gâgăie, fluieră. Ele sâsâie precum șerpii, fac precum cățelușii, miorlăie precum pisicile și plâng precum bebelușii. Unele murmură ciudat, pe două voci, încât, de la distanță, se aseamănă cu mai mulți oameni care au o discuție aprinsă. Bufnița-ferăstrău se

numește astfel deoarece sunetul pe care-l scoate se aseamănă cu sunetul pe care-l scoate ferăstrăul când este ascuțit cu o pilă. Deși sunt limbute, bufnițele sunt gramaticieni săraci, căci insistă să spună în mod repetat „to-who”, „to-who” în loc să spună „to whom”.

Nu dau o atenție deosebită chestiunilor legate de cuplu

Ai crede că ridicarea unei locuințe este prima preocupare a unei perechi de bufnițe de curând căsătorită, dar o simplă privire în împrejurimi va rezolva, de obicei, orice preocupare legată de o locuință. Orice cuib vechi de cioară sau de șoim va fi potrivit. Dacă acestea nu sunt disponibile, la fel de bune vor fi o scorbură într-un copac sau un adăpost în clopotnița unei biserici. De-a dreptul non-conformist și nespecific păsărilor, multe specii de bufnițe își aleg ca adăpost cuibul abandonat al unui șarpe, al unui popândău sau vizuina unui câine de preerie. În afară de aceasta, bufnițele pot să trăiască într-un adăpost ani de zile, fără să-l poată localiza cu ușurință. Ele sunt cei mai prostănaci proprietari pe care-i poți găsi. Ca urmare, unii oameni le clasează ca imbecilii cu un IQ foarte mic. Evaluarea bufniței în ce privește calitatea de iubit are mai degrabă o estimare

scăzută. De exemplu, Richard Dempewolf, scriind în *Știința ilustrată*, descrie cum abordează bufnița chestiunile legate de căsătorie, după cum urmează:

Viața amoroasă a bufnițelor este ceva pe care doar bufnițele ar putea să o ia în serios. Bufoneriile de curtezani la care se dedau sunt ridicole și înduioșătoare și sunt însoțite aproape întotdeauna de cea mai sălbatică conversație imaginabilă dintre bufnițe. ... Majoritatea bufnițelor-mascul fac mult spectacol pentru a le atrage pe doamne. Poate cea mai spectaculoasă este bufnița cu urechi scurte, care face acrobații în aer incredibile. Odată ce este privit de doamnă, el se înalță foarte mult, privește în jos spre pământ, într-o serie de plonjări puternice, timp în care își pocnește aripile sub el zgomotos, ca și cum și-ar aplauda propria reprezentație; la fiecare plonjare scoate câte 15 țipete.

Uriașa bufniță cu coarne are o abordare mai cosmopolită. După ce el face o mulțime de îndoiri, umflându-și penele, ridicându-și și întinzându-și aripile uriașe, se pare că doamna încă nu l-a observat, dar nu pleacă de acolo. El sare din creangă în creangă, pleznind din plisc cu violență, de

parcă ar vrea să demonstreze că deși este mai mic decât ea (toate bufnițele femelă sunt mai mari decât masculul) ce-i lipsește la volum compensează prin ferocitate. Neinteresant!

În cele din urmă, el încearcă abordarea lui Casanova, năpustindu-se asupra ei s-o mângâie cu pliscul, dar ea a bănuțit și l-a alungat. Atunci el face o mulțime de salturi și cercuri în aer, în tot acest timp plesnind furios din plisc. Când aceasta îl epuizează se lasă în voia sorții și se întoarce la dans. Speranța încă n-a murit!

Chiar atunci s-a întâmplat să treacă pe acolo un iepure neastâmpărat. Profitând de ocazie, bufnița-mascul s-a strecurat încet pe lângă el, l-a înșfăcat cu o mișcare brutală, dar grațioasă, și s-a întors să prezinte drăguței lui poaspăta pradă. De data asta ea a observat și când cei doi au terminat de mâncat, el s-a întors la dansul lui și ea i s-a alăturat.

După ce contractul a fost semnat, doamna bufniță își depune ouăle în primăvară. Din februarie până în iulie bufnițele sunt așa de feroce în a-și apăra și proteja cuibul, încât ai crede că

apără un castel, când e vorba doar de o grămadă de bețe la mâna a doua. Odată cu clocirea ouălor începe adevăratul chin al hrănirii de guri înfometate.

Hrana bufniței dă omului de gândit

Se spune că o bufniță mănâncă orice, lăsând pe mai târziu regretele indigestiei. Prin „orice” se înțelege orice fel de carne, moartă sau vie. Cu toate acestea, principala lor hrană constă din rozătoare - șoareci, șobolani, veverițe, iepuri etc. Ele mai mănâncă oposumi, nevăstuici, șopârle, melci, cărăbuși, șerpi, păsări, broaște și pești. Unele specii supraviețuiesc iernilor din partea de nord fără să migreze spre sud, supraviețuind cu leming (rozătoare). Este relatat un caz despre cum a încercat o bufniță să înghită un șarpe, care era prea lung, și drept urmare, a trebuit să stea timp de o oră până când a digerat prima parte, apoi a înghițit coada, care-i atârna din gură. Bufnițele de hambar năvălesc noaptea peste grauri, ceea ce a făcut ca aceste păsări cicălitoare să se mute în alte părți ale țării. Când bufnița se duce după sconșii și porci spinoși aceasta plătește un preț foarte mare pentru carnea acestora. În primul caz „B.O” sconșilor satură bufnița

pentru luni de zile, iar în ultimul caz chinuitorii ghimpi de porc spinos înțepă.

Nu trebuie să ne așteptăm că astfel de gospodine neglijente precum bufnițele au maniere elegante la masă, prescrise de cele mai bune cărți despre norme de comportament. Ele înghit mâncarea pe nerăsuflăte, în bucăți uriașe, cât mai repede posibil – blană, oase, pene și tot! Regretele vin mai târziu, când atacurile de indigestie le fac să vomite părul și oasele, sub formă de cocoloașe. O analiză a unora dintre acestea, colecționate la turnul de la *Institutul Smithsonian* de la Washington D.C. a descoperit că bufnițele de hambar ce trăiau acolo mâncaseră 1.987 șoareci de câmp, 656 șoareci de casă, 210 șobolani, 92 papagali și mierle și 4 broaște.

Una dintre cea mai exagerată concepție greșită, susținută de mulți oameni, este că bufnițele sunt mari distrugători ai păsărilor de curte, că sunt periculoase pentru bărbați, femei și copii și de aceea trebuie omorâte cu orice ocazie. Doar uriașele bufnițe cu coarne, „tigrii aerului”,ucid ocazional păsările de curte, atunci când este criză de mâncare.

Cercetările biologice au demonstrat de nenumărate ori că în comparație cu costul mic al pierderilor de păsări, serviciul oferit omului de bufnițe, prin distrugerea dăunătorilor, este foarte mare. Iar puținele „păcate” scuzabile, comise de speciile mai mari, nu trebuie puse pe seama bufnițelor în general. În ce privește pericolul pentru viața omului, s-a raportat ocazional că o bufniță ar fi atacat cu sălbăticie omul și că uneori bufnița poate să-i scoată ochii omului, dar aceste cazuri rare se întâmplă doar atunci când ajungi prea aproape de cuibul unde bufnița își ține puii.

Evident, nu există o justificare pentru uciderea anuală a mai bine de 20.000 din acești prieteni ai omului, de oameni care „pur și simplu nu suportă bufnițele”. Ignoranța și superstițiile lor despre bufnițe sunt o tragedie minoră. Ca și prieteni ai omului, bufnițele trebuie protejate de om. Este adevărat că altor păsări și animale nu le plac bufnițele din motive evidente, dar asta nu este o scuză ca omul să pornească cu arma de vânătoare împotriva bufnițelor, în interesul ciorilor, gaițelor, papagalilor și graurilor. Bufnița este o pasăre rezistentă și este foarte capabilă să se ocupe de dușmanii ei naturali, lucru dovedit de faptul că a supraviețuit altor păsări.

Atunci când grupuri cicălitoare de păsări se strâng pentru a chinui și persecuta o bufniță somnoroasă, care a umblat toată noaptea, „înțeleapta pasăre bătrână” le ignoră de obicei. Doar își umflă penele puțin mai mult, stă liniștită și se uită la acei cicălitori cu ochii ei mari. Doar atunci când niște ciori nebune încearcă s-o agreseze răspunde cu aceeași monedă, dă din aripi și își înfige ghearele mortal. În general bufnițele își văd de treabă, își îndeplinesc sarcina de a scăpa omul de dăunători, fără să primească mulțumiri, și se distrează făcând pe bufonii, deși par înțelepciunea personificată cu fața lor interesantă.

Spargerea pietrelor de la vezica biliară prin ultrasunete

Atlantic City – 19 aprilie: experimentele pe animale, în care au fost implantați calculi la vezica biliară, de la oameni, au demonstrat că aceștia au fost fragmentați prin ultrasunete de frecvență înaltă, deschizând posibilitatea tratării acestor calculi printr-un tratament care nu necesită intervenție chirurgicală, lucru descris astăzi la adunarea anuală a *Federației societăților americane pentru biologie experimentală*. Raportul a fost prezentat de Dr. Harold Lamport, de la Universitatea de medicină Yale, și Dr.

Herbert F. Newman și Dr. Ralph Eichborn, de la spitalul *Beth Israel*, New York, unde experimentele au fost conduse cu ajutorul unei donații făcută de Fundația Dazian. Până acum, au raportat cei trei doctori, testele se limitează la a demonstra două puncte de bază: Unul: că acești calculi de la vezica biliară pot fi fragmentați prin ultrasunete, adică sunet cu o frecvență prea mare pentru a fi auzit de urechea umană, și doi, că țesutul animal viu de lângă acești calculi nu este pus în pericol în timpul scurtei expunerii la ultrasunetele de frecvență înaltă. – *New York Times*, 20 aprilie.

Trei zile mai târziu a apărut în secțiunea *Știință* a revistei *New York Times* esența acestei știri, adăugând că acești calculi sfărâmați din vezica biliară pot trece în intestine și de acolo pot fi eliminați. De asemenea, s-a mai observat că „țesutul viu poate rezista la scurtele expunerii la ultrasunete transmise prin apă, deoarece țesutul este la fel de elastic precum apa. Datorită acestei proprietăți țesutul pare că se rulează cu putere, se întinde fără să se rupă, în timp ce calculii solizi sunt fragmentați”.

Fii atent la portofelul tău că hoții de buzunare sunt!

Portofelul tău împreună cu tot ce este în el este valoros. Hoții de buzunare cred că merită să-l fure, dar valoarea lui trebuie să fie mai mare pentru tine, pentru că tu ai *muncit* pentru el. Cei mai înțelepți, cei mai ageri și cei mai atenți oameni nu se pot proteja niciodată complet de degetele instruite și dibace ale hoților de buzunare, dar înțelegându-le metodele le poți reduce șansele.

În împrejurări favorabile pentru arta sa hoțul de buzunare poate desface buzunarul cuiva și-i poate lua portofelul;

poate deschide geanta unei femei și-i poate lua banii; poate pune mâna în buzunarul din față al unui domn și poate scoate de acolo un teanc de bancnote; poate scoate banii din buzunarul de la haina unei doamne; poate înșfăca geanta pusă neglijent pe un scaun de la teatru sau de pe o teighea; sau dacă este foarte abil, poate sustrage actele din buzunarul interior, de la haina unui bărbat, într-un mijloc de transport public foarte aglomerat, toate acestea făcându-le fără să fie observat de persoanele care, nerealizând că au fost

victime, cred că „au pierdut” lucrurile de valoare.

Hoțul de buzunare nu este un amator. Degetele lui sunt la fel de pricepute ca cele ale unui pianist. Este posibil ca el să fi exersat sustragerea unui portofel de la un manechin sau de la un asociat, pe a cărui haină sunt aplicați clopoței și prin multe ore de instruire a dobândit o astfel de abilitate, încât să-i sustragă portofelul fără să-i miște haina, făcând clopoțeii să sune. Pe lângă dexteritatea lui manuală el trebuie să știe în care buzunar sunt banii. Poate a observat un buzunar proeminent, sau poate se lovește de tine în mulțime, pentru a vedea dacă ai bani. El știe că majoritatea oamenilor își țin portofelul în buzunarul de la șoldul stâng, că următorul este buzunarul din stânga față, apoi buzunarul din interiorul hainei, iar faptul că știe aceste lucruri este un avantaj clar pentru el. Ai văzut semnale cu avertismentul: „Aveți grijă la portofel?” Și ai pus mâna pe portofel să vezi dacă mai este acolo, nu? Să nu mai faci asta! Făcând acest lucru, de fapt trădezi locul unde îți porți portofelul.

Hoților de buzunare le plac mulțimile. Poate știe unde ai banii și cum să îți scoată din portofel, dar trebuie să poată să te împingă, în așa fel încât să-i scoată

ușor. Din acest motiv, locurile lui favorite pentru a se îndeletnici cu acest comerț ilegal sunt reuniunile, mijloacele de transport în comun, magazinele aglomerate și târgurile. În mulțime te aștepți să fii îmbrâncit și împins. Hoțul de buzunare se ciocnește în mulțime de cineva pentru a-i sustrage portofelul; împinge o femeie pentru a-i deschide geanta și a-i lua banii. În autobuz sau în metrou poate că citește un ziar, pe care-l ține sub bărbie, în timp ce-l folosește pentru a ascunde mâna care sustrage lucrurile de valoare din buzunarul de interior de la haina victimei. Este posibil să-ți ceară scuze exagerat că s-a ciocnit de tine, dar probabil portofelul tău merita un zâmbet frumos. Întunericul este un ajutor suplimentar pentru cel vinovat, așa că dacă te afli într-o mulțime, fii mai atent când luminile sunt stinse!

Nu uitați să urmați aceste sugestii oferite mai jos, poate vă pot ajuta să vă păstrați bunurile de valoare. Fiți atenți în mulțime, la reuniuni. Fiți cu ochii pe buzunare, iar dacă purtați o haină țineți-o închisă. Dacă aveți mai mulți bani este mai practic să țineți buzunarul închis. Nu considerați un accident dacă vă împinge cineva. Este posibil ca persoana care v-a împins să nu fie un hoț de buzunare, dar nu-i dați voie s-o dovedească. Nu luați cu voi

mai mulți bani decât aveți nevoie. Când sunteți departe de casă nu arătați și nu amintiți că aveți bani. Este riscant să purtați bani în buzunarul exterior de la hanină, sau chiar în buzunarul de la șold, din partea stângă. Cel mai sigur loc pentru portofel este buzunarul interior de la haină, bineînțeles cu condiția să nu-ți dai haina jos. Dacă adormi la o adunare publică îl tentezi pe hoțul de buzunare să te golească de bunuri. Nu trăda locul unde se află banii, pipăind buzunarul în care-i ai. Geanta unei femei pusă pe o tejghea, în timp ce ea mănâncă sau cumpără ceva, este posibil să nu mai fie acolo când termină, așa că nu puneți geanta jos atunci când vă aflați în locuri publice.

În aglomerație gențile puse pe umăr sunt foarte periculoase, cu excepția cazului când sunt ținute între partea de sus a brațului și partea din față a corpului, cu mâna pe cataramă. Aceasta este cea mai sigură metodă de purtat geanta pentru o femeie. Și în cele din urmă, nu țineți toți banii în același loc!

Nu uitați: Cei mai înțelepți, cei mai ageri și cei mai atenți oameni nu se pot proteja niciodată complet de hoții de buzunare, dar cea mai mare calitate a hoțului de buzunare este neglijența victimei. Așadar, aveți grijă de portofel, merită!

De ce i s-a permis Diavolului să trăiască?

Mai multe întrebări cu privire la Diavol îi nedumeresc pe oamenii care cugetă. Cine este Diavolul și de unde a venit el? L-a făcut Dumnezeu pe Diavol? Dacă

Dumnezeu este atotputernic de ce i-a permis Diavolului să dețină stăpânire asupra pământului de atâtea secole? De ce nu l-a distrus Dumnezeu pe Diavol cu mult timp în urmă? Acestea sunt întrebări bune, care necesită răspunsuri scripturale,

răspunsuri adevărate care sunt raționale și logice.

La început, Creatorul a plantat o grădină sau un paradis în Eden, unde a pus perechea umană perfectă. În fața lor se afla perspectiva de a extinde limitele Edenului până în cele patru colțuri ale pământului, în armonie cu voința și scopul lui Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu ar fi trebuit să fie înfăptuită pe întreg pământul, ca și în cer. Din acest motiv, Domnul Dumnezeu i-a dat lui Adam o lege pentru a-i testa integritatea și devotamentul fără vină față de el și implicit iubirea și ascultarea lui. Nu era o lege dificilă, ci o regulă simplă, care dacă era ascultată nu l-ar fi împiedicat pe om să se bucure de viață pe deplin. Era spre binele omului. „Din copacul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!” – Geneza 2:17.

Bărbatul și femeia erau inteligenți și capabili și erau creaturile superioare ale pământului; totuși, pentru a-și duce la împlinire sarcina de a extinde grădina aveau nevoie de călăuzire, instruire și supraveghere speciale. În acest scop, pentru binele omului, era o îngrijire iubitoare și folositoare un ocrotitor peste om. Acest lucru a fost furnizat și ca

supraveghetor al omului a fost numită o creatură heruvim, cu frumusețe și inteligență cerești. „Ai fost în Eden, grădina lui Dumnezeu; erai acoperit cu tot felul de pietre prețioase, ... Ai fost heruvimul uns ocrotitor; Eu te pusesem Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat până în ziua când s-a găsit nelegiuire în tine.” (Ezechiel 28:13-15) Îngâmfat de propria frumusețe și numire onorată, acest heruvim uns însărcinat a devenit nelegiuit și rebel, dorind ca omenirea, și chiar îngerii din cer, să i se închine lui în loc să se închine mărețului Dumnezeu al Universului. – Ezechiel 28:17,18.

De atunci încoace acest rebel este cunoscut prin diferite nume: *Satan*, care înseamnă potrivnic și adversar; aceluși *Șarpe* vechi, care înseamnă amăgitor; *Balaur*, care-l desemnează ca devorator; *Diavol*, care înseamnă ucigaș; *Lucifer*, „stea” strălucitoare, sau purtător de lumină, care a încercat să eclipseze strălucirea lui Iehova Dumnezeu. Cu privire la aceasta, citim: „Cum ai căzut din cer, Lucifer, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu care ai slăbit națiunile! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi înălța tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu, voi sta pe muntele adunării, în partea de nord, mă voi înălța pe înălțimile norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt!”

(Isaia 14:12-14) Din aceasta este evident că Dumnezeu nu l-a creat pe Diavol, ci mai degrabă a creat o creatură spirituală perfectă, un fiu al lui Dumnezeu, care printr-o cale de acțiune egoistă și intenționată, de rebeliune împotriva Creatorului său, și-a luat singur numele vrednic de dispreț de Satan Diavolul.

Așadar, așa stând lucrurile, de ce nu l-a distrus Dumnezeu pe Diavol, împreună cu Adam și Eva și cu toți ceilalți rebeli, atunci și acolo? Ar fi putut să facă asta și așa ar fi demonstrat că Iehova Dumnezeu este atotputernic. Dar ar fi fost asta cea mai înțeleaptă cale de urmat? Poate că alții ar fi putut să facă acuzații că Dumnezeu este doar un tiran sau un dictator crud. Știți doar că aceștia se folosesc de putere să-i zdrobească pe toți cei care li se împotrivesc, buni sau răi. Dar o manifestare nemiloasă a puterii nu face o chestiune să fie corectă. Nu uitați, Atotputernicul Dumnezeu este suprem nu doar în putere, ci și în dreptate, iubire și înțelepciune, prin urmare, trebuiau să fie justificate și dreptatea, iubirea și înțelepciunea perfecte, nu doar puterea.

O astfel de rebeliune din partea Diavolului și conducerea într-o rebeliune a lui Adam și a Evei și a unei oștiri de creaturi îngerești a ridicat o chestiune referitor la

cine este cel suprem, Dumnezeu sau Diavolul. Dreptul la stăpânirea universală a Atotputernicului Dumnezeu, ca Putere Supremă și Originea vieții, a fost provocat și asupra întregii creații a fost supusă o chestiune universală. În fond, Diavolul s-a lăudat că nici o creatură nu va rămâne credincioasă lui Dumnezeu, din dragoste pentru Dumnezeu, că nici o creatură nu va face ce este drept și nu se va abține să facă ce este rău, dacă Diavolul va avea ocazia să pună la încercare acea creatură, așa cum a fost cazul cu Adam și Eva. (Iov 1:6-12; 2:1-6) Cum ar fi fost rezolvată chestiunea dacă Dumnezeu l-ar fi șters pe Diavol din existență imediat? Poate Diavolul avea dreptate, cine știe, dacă Diavolului nu i s-ar fi permis suficient timp pentru a încerca să-și dovedească afirmația? Admițând că Diavolul este un criminal de cea mai joasă speță, fără nici o acuzație împotriva bunătății și dreptății lui Dumnezeu, dacă lui Satan i se dădea timp să-și dovedească provocarea lăudăroasă, aceasta demonstra că el era un mincinos și supremația lui Dumnezeu era slăvită. Prin urmare, Atotputernicul Dumnezeu este justificat, permițând aproape șase mii de ani ca Diavolul să facă tot ce-i stă în putere pentru a-și dovedi partea în chestiune.

Dragostea nemărginită, îndelunga răbdare și toleranța lui Dumnezeu față de vasele mâniei sunt, de asemenea, justificate prin calea de acțiune pe care a urmat-o Dumnezeu, permițându-i Diavolului să rămână până acum. Dacă El n-ar fi făcut așa, noi n-am fi fost astăzi aici. Permițând suficient timp s-au născut multe generații, iar în această perioadă de timp chestiunea a fost adusă în atenția omenirii prin gura martorilor credincioși ai lui Dumnezeu, ca urmare, mulți oameni au luat poziție de partea lui Dumnezeu în chestiune, iar la timpul potrivit vor primi viață veșnică. – Exodul 9:16, *Leeser*.

Evident, urmând o astfel de cale de acțiune în tratarea chestiunii supremației universale, omnipotentul Dumnezeu s-a dovedit a fi posesorul dreptății supreme, iubirii perfecte și înțelepciunii infinite. Iar acum, când se apropie Armageddonul, bătălia zilei cele mari a Dumnezeului cel Atotputernic, nu este departe timpul când puterea nelimitată a lui

Dumnezeu se va manifesta în toată mânia ei îngrozitoare împotriva Diavolului și a celor care sunt de partea lui. Judecata lui Dumnezeu, rostită cu mult timp înainte împotriva Diavolului, va fi executată atunci. „Te voi distruge, heruvim ocrotitor ... te voi arunca la pământ, te voi pune înaintea regilor ca să te privească. ... Te voi preface în cenușă pe pământ, sub ochii tuturor celor ce te văd ... și nu vei mai exista niciodată”. „Vei fi coborât în iad, în adâncimile gropii. ... Toți regii națiunilor, da, toți, zac în glorie, fiecare în locuința lui. Dar tu ai fost aruncat fără să ai un loc de înmormântare, ca un vlăstar detestat, ca hainele celor care au fost uciși, străpunși cu sabia ... ca un cadavru călcat în picioare”. (Ezechiel 28:16-19; Isaia 14:15-19)

Ce gând binecuvântat! Când Iehova îl va distruge pe Diavol în scurt timp, El va stabili o lume nouă a dreptății, care va dăinui pentru totdeauna.

SIMBOLUL AFRICII DE SUD

**De la
corespondentul Treziți-vă! din
Africa de Sud**

Alegerea unui animal sau a unei păsări ca simbol al unei țări sau al unei națiuni nu este un lucru neobișnuit. Auzim de leul sau buldogul britanic, de ursul rus, de cangurul australian și de vulturul american. De obicei, un astfel de simbol este ales dintre animale și păsări pentru care este renumită o astfel de țară. Cangurul, care se găsește doar în Australia, este un exemplu. Și Africa de Sud își are simbolul ei; acesta este gazela.

Când un vizitator ajunge într-unul din porturile din Africa de Sud el face imediat cunoștință cu gazela, din reclamele care se găsesc peste tot pe țigările Sprinkbok (gazela sud-africană). Dacă el călătorește cu un avion al unei linii aeriene din Africa de Sud, observă fotografiile cu gazela pe bordul acestui avion. Dacă vizitatorul nostru călătorește cu trenul și aici vede o fotografie cu aceeași gazelă la fereastra compartimentului său și pe fiecare obiect folosit în tren. Coboară în

stație și constată că acum se află la Springbokfontein, sau în alt loc ce are un nume combinat cu springbok (gazelă). Când deschide ziarul pe care l-a cumpărat de la ultima stație citește ceva despre *Serviciul de radio Springbok*. Pe pagina dedicată sportului se găsește un titlu accentuat despre succesul sau înfrângerea în tenis, golf, box sau alt sport al sportivilor din Africa de Sud (Springbok).

Datorită frecvențelor dispute internaționale împotriva celor din Springbok, în domeniul sportului, termenul este binecunoscut în Anglia, Noua Zeelandă și Australia. Deși cei din Springbok au concurat, cu numeroase ocazii în tenis, crichet și golf împotriva acestor țări, ei se remarcă în Rugby, sportul național al Africii de Sud, fiind cele mai aprinse întreceri care au loc. De la acest ultim joc își are originea termenul Springbok. În 1906 o echipă de rugby a făcut un tur în Anglia. Când căpitanul echipei a fost întrebat cum se numea echipa lui, acesta a spus: „Poți să le spui Springbok”. De atunci termenul a

devenit rădăcina a practic fiecărui aspect din viața națională a Africii de Sud.

De ce a ales căpitanul echipei din 1906 gazela ca simbol al Africii de Sud? În căutarea răspunsului, să urmărim cum se bucură animalul de frunzele suculente ale unui arbuști de karroo. Fiți atenți, căci subiectul studiului nostru este extrem de vigilent când se delectează cu felul lui favorit de mâncare. Nu uitați că pe vasta câmpie pe care îl găsiți nu se găsesc obiecte înalte după care să vă ascundeți. Considerați-vă norocoși dacă vă apropiați la o sută de yarzi de animal. În timp ce poate vă faceți griji de mirosul transpirației, animalul deja v-a simțit bătăile inimii.

Masculul gazelă are o înălțime de aproximativ 30-32 inchi și cântărește 80 de livre, mai mult sau mai puțin. Partea superioară a blănii este de culoare cafeniu deschis strălucitor, în timp ce gâtul, partea inferioară a membrelor și partea de jos a cozii sunt albe. Și fața este tot albă, cu o dungă cafenie de fiecare parte a nasului. Gazela este echipată cu coarne de forma foarfecelor, care cresc până pe la șaisprezece inchi. Femela împarte acest ornament cu partenerul ei mascul. O cută adâncă a pielii pe partea de mijloc a spatelui se continuă cu șuvițe albe, lungi de

șase inchi. În împrejurări obișnuite acestea stau drepte, la locul lor, dar când se sperie se ridică și se desfac precum un evantai.

Cu aceste ocazii gazela dă dovadă de calitățile atletice prin care și-a câștigat numele de „springbuck” și care simbolizează, în mod potrivit, calitățile de atlet ale sud-africanului. Animalul se deplasează cu o viteză considerabilă, executând mai multe salturi succesive. Cu capul plecat, corpul îndoit precum arcul, cu picioarele rigide și cu șuvițele albe desfăcute precum evantaiul, face salturi precum o minge de cauciuc, aproape opt picioare în aer. Rigiditatea corpului și a picioarelor nu diminuează grația cu care se mișcă animalul, căci de-abia atinge pământul. Un pui de gazelă de două-trei zile își poate însoți mama la un sprint mediu și își poate desface șuvițele-evantai precum mama.

Acești sprinteri de viteză neobișnuită iubesc spațiul și de aceea se găsesc pe câmpiile deschise din Karroo, Orange Free State și Transvaal, în special câmpiile Springbok și districtul Waterberg. Le mai găsim și în Africa de Sud-Vest, Bechuanaland și la nord de Benguella. Regiunile pline de tufișuri sunt întotdeauna evitate.

În condiții normale animalele se asociază în număr destul de mare. În timp de secetă și când lipsește hrana animalele se adună în cirezi și migrează împreună, când nimic nu le poate opri, decât apa și mâncarea. Fiecare cireadă are conducătorul ei. Ca și politicienii, aceștia se luptă pentru a fi lider, și de obicei masculul-gazelă tânăr câștigă competiția, în timp ce acela care pierde se retrage rușinos. Izgonit de foștii admiratori, steaua căzută își petrece restul vieții în nenorocire și singurătate. Nu rareori este căutată compania străinilor. În nici un caz, el nu este binevenit în această societate, deși este tolerat, până la bătrânețe sau până când glonteale unui vânător pune capăt nenorocirii acestuia.

O mulțime de gazele sunt secerate anual de gloanțe în sport, precum și pentru a furniza carne, în special „biltong”, care este o carne uscată, sărată, care se consumă crudă și este o delicată pentru majoritatea celor din Africa de Sud.

Pentru sud-african cuvântul „gazelă” produce emoție. El este mândru de acest simbol, așa cum este englezul de leul sau buldoul britanic, australianul de cangur, rusul de ursul lui din spatele cortinei de fier, americanul de vulturul lui, care se ridică în înălțimile puterii financiare și militare.

Încurajați-vă și El vă va întări inima, voi toți care sperați în Domnul! – Psalmul 31:24.

Curajul este esențial în această zi de violență și confuzie. Așa cum a prezis Isus, inima oamenilor va ceda de teama lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ. (Luca 21:26) Dar voi nu trebuie să vă temeți. Inima voastră poate fi făcută la fel de puternică precum a unui leu, dacă vă întoarceți la Dumnezeu după tărie și instruire. El a pus înaintea oamenilor ascultători o speranță sigură, prin promisiunea unei împărății care va domni în dreptate. Nu vă bucură inima să știți că promisa Lui împărăție este în acțiune chiar acum? Aflați mai multe despre speranța sigură a Împărăției citind broșura *Speranța Împărăției pentru întreaga omenire*. Trimiteți pentru comandă doar 5 cenți!

Vă rog să-mi trimiteți un exemplar al broșurii *Speranța Împărăției pentru întreaga omenire*, pentru care vă trimit 5 cenți.

Nume.....

Oraș.....

Stradă.....

Stat.....

16-30 aprilie

U.N. fără comuniști?

„Națiunile Unite ar trebui să fie reorganizate fără națiuni comuniste în ea”, propunea fostul președinte U.S. Herbert Hoover (4/27) și „dacă acest lucru nu este practic, atunci să fie organizat un Nou Front Unit al acelor națiuni care dezaprobă comunismul”. El a afirmat cu tărie că un bloc concret de națiuni ar putea ajunge mai aproape de a realiza o relație mai realistă cu țările comuniste, decât s-ar putea realiza sub aranjamentul prezent. El a spus că nu este vorba despre o singură

lume, ci despre două, și că o mulțime de națiuni și 600 milioane de oameni se află în sclavie. El a mai susținut cum Kremlinul „a redus Națiunile Unite la un forum pentru propagandă” și că U.N. „a fost învinsă ca și apărătoare a păcii și a bunăvoinței”. Alți oficiali de rang înalt, inclusiv secretarul general U.N. Trygve Lie și Eleanor Roosevelt, n-au fost de acord cu propunerea, susținând că U.N. este doar un loc de întâlnire pentru Est și Vest.

Pregătiri militare

În timp ce urmărea o demonstrație a armatei în Georgia, președintele Truman a declarat (4/21) că

dacă U.S. sunt puternice vor „împiedica ostilități” și un al Treilea Război Mondial. Cred în „starea de pregătire”, spunea el. Alții vorbeau de „starea de pregătire” din aprilie. Președintele U.S. *Army Chemicals Corps* (4/17) a adus în discuție gazele, care, fără vărsare de sânge, ar înfrânge voința de a rezista a dușmanului, avertizând că celelalte țări cunosc secretele ofensive și defensive ale acestor gaze noi. În ziua următoare s-a anunțat că au fost cheltuiți 1.750.000.000 \$ de Forțele Aeriene și Forțele Navale pentru 2.048 avioane. Cele mai mari comenzi sunt pentru bombardierele cu 10 motoare B-36 și pentru bombardierele cu 6 jeturi B-47. Șeful operațiunilor

navale, amiralul Sherman, a cerut Congresului (4/25) autoritate să construiască un submarin atomic, care să fie gata în 1952, un vas de război ghidat de rachete, un submarin de 250 de tone și un submarin cu grup motopropulsor cu circuit închis, care să nu aibă nevoie de sursă de oxigen din exterior. Comandantul armatei a mai anunțat o rachetă anti-aeriană capabilă să doboare un avion care zboară la o altitudine de 60.000 de picioare și o nouă armă antitanc.

Confuzia despre McCarty din ce în ce mai mare

Audierile făcute în Senatul U.S., ca urmare a acuzației de „comunism” la adresa senatorului McCarty, din Departamentul de Stat, au continuat în aprilie cu o confuzie și contradicție suplimentare. Acuzația că

Owen J. Lattimore a influențat politica guvernului și că este comunist s-a intensificat în urma mărturiei adusă de ex-comunistul Louis F. Budenz, care a mărturisit că el „a informat” că Lattimore era membru al „celulei comuniste”. Mărturia lui a fost numită „vorbe în vânt” de Lattimore și de ceilalți martori, inclusiv fostul comunist Earl Browder, numind „falsă” mărturia lui Budenz. Audierile au continuat fără a se ajunge la o concluzie.

Taxa propusă de U.S. desființată

Comitetul Casei Reprezentanților, care introduce legislația legată de taxe în Congres, a votat aprobarea (4/21) de a reduce taxele pe vânat, bijuterii, premii și alte articole de venituri. De asemenea, a mai aprobat (4/26) reducerea la

jumătate a biletelor de intrare la film, piese de teatru și evenimente sportive, care acum au o reducere de 20%. A existat temerea că președintele își va exercita dreptul de veto dacă aceasta va trece, dar unii membri ai Congresului consideră că ar putea să nu ia în seamă acest drept de veto.

Canadienii acuzați de risipă

Liderii de opoziție din Parlamentul canadian au solicitat o investigație a cheltuielilor extravagante ale guvernului, dar guvernul a declarat că membrii Parlamentului sunt cei care trebuie să reducă cheltuielile neînțelepte ale guvernului, arătând spre Comisia Hoover din U.S. ca exemplu de o astfel de investigație care n-a dat rezultate, deoarece n-au fost îndeplinite recomandările.

„Presă liberă” în Argentina?

Presa din Argentina este „absolut liberă”, spunea președintele Peron, adăugând că „libertatea este un lucru foarte diferit de libertinaj”. Cu toate acestea, el a mai spus că cei implicați în recentele închideri de ziare „au dreptul să creadă altfel”. După câte se pare, ziarul *La Prensa* și-a exercitat acest drept, când a observat, recent, că niciodată în istoria țării nu au fost închise atâtea ziare, din atât de multe motive.

Bugetul în Britania

Sir Sttaford Cripps, ministrul de finanțe al Britaniei, a prezentat Casei Comunelor (4/18) bugetul guvernului laburist. Acesta propunea o ușoară creștere a costurilor guvernamentale și un venit anual puțin mai scăzut, iar

Sir Sttaford a avertizat că îmbunătățirile ce necesită cheltuieli mai mari trebuie să fie potrivite cu mai multe economii. 22% din buget merge la serviciile sociale, inclusiv pensii. În ce privește taxele, s-a propus o mică reducere pe taxele din venituri, dar taxa pe benzină s-a dublat, iar pentru camioanele comerciale s-a cerut o taxă pe vânzări de 33,5%. Cei care n-au fost de acord cu bugetul au acuzat că „era jefuit Petru, pentru a-l plăti pe Pavel”. Winston Churchill a condus atacul la adresa acestuia, punând sub semnul întrebării în special taxele pe benzină și pe camioane. Votul pentru aceste taxe a fost un test major pentru guvernul laburist și au fost prezenți chiar membrii bolnavi ai Parlamentului pentru a-și reprezenta partidul. Guvernul și-a învins adversarii în aceste

chestiuni cu doar cinci voturi.

Să domnească sau nu Leopold?

Parlamentul belgian a fost dizolvat (4/29) după întoarcerea exilatului rege Leopold. Adversarii lui au susținut că procentul de voturi de 57,68% , în favoarea sa, din 12 martie, nu a fost suficient ca să merite rechemarea lui. De atunci Partidul Social Creștin (catolic) încearcă să adune cele două voturi suplimentare din Camera Deputaților, necesare pentru rechemarea lui Leopold, dar s-a ajuns la un punct mort, și au fost stabilite noi alegeri pe 4 iunie, singura chestiune în discuție fiind aceea dacă să se întoarcă sau nu Leopold din exil.

Cenzura prin violență a fost aprobată

Un magistrat francez a decretat că un cetățean are dreptul să confişte și să distrugă publicații dacă simte că acestea conțin material „subversiv” și că o astfel de distrugere nu este delict sau furt. Hotărârea l-a avut în vedere pe Andre Simeons, care a fost acuzat că a rupt în bucăți exemplare ale ziarului *Figaro*. Replica ziarului a fost: „Cred că visăm!”; iar hotărârea a fost dusă imediat în fața unei curți superioare.

Funcționar francez din domeniul atomic a fost concediat

Înalt comisarul Franței pentru energie atomică, Frederic Joliot Curie, (4/28) a fost demis dintr-o dată. Fizicianul în vârstă de 50 de ani a spus la

o conferință a Partidului Comunist Francez că U.S. nu erau în nici un caz înaintea Rusiei în cursa bombei cu hidrogen. El a oferit sprijin nerezervat Partidului Comunist Francez, care a jurat să ajute Rusia în eventualitatea unui război. Guvernul a spus că nu-l mai putea „tolera” în funcție.

Lipsa locuințelor în Spania

Lipsa critică de locuințe din Spania a fost discutată în aprilie de ziarul *Si*, care a arătat că actuala lipsă de locuințe din această țară este de aproape 2.500.000. Se construiește foarte mult în Madrid, dar majoritatea construcțiilor sunt birouri, clădiri de lux sau clădiri publice pentru spectacole, în timp ce multe familii, unele chiar în Madrid, trebuie să locuiască în pivnițe.

Germanii vor mai multă putere

În Berlin (4/18) Konrad Adenauer, cancelarul guvernului Germaniei de Vest, cu sediul la Bonn, a rostit un discurs în care cerea ca guvernului lui să i se permită să-și controleze propria politică externă, să fie la egalitate cu celelalte guverne europene și a sugerat ca puterile din Occident să renunțe la „neîncredere” în ce privește guvernul de la Bonn. El a încheiat cerând audienței să cânte ultimul vers al vechiului imn al Germaniei, *Deutschland uber Alles* (Germania mai presus de orice). Comandanții aliați din Vest au rămas pe loc și mai târziu au protestat puternic să cânte acest imn vechi.

Guvernul de la Bonn a protestat zgomotos față de dreptul de veto al

Înaltului Comisar (4/20), față de propunerea lor de a reduce taxele federale pe venituri cu 13 până la 30 %, fără a crește venitul federal prin alte taxe. Autoritățile din Vest au susținut că reducerile doar vor crește cerințele pentru ajutor ECA. Ministrul de finanțe de la Bonn a promis, în cele din urmă, că vor fi rezolvate 95 % din obiecțiile celor din Vest, iar aceasta se pare că a adus o rezolvare amiabilă a disputei.

S-a anunțat că U.S. plănuiește să continue ocuparea Germaniei pentru încă cinci ani și că în prezent există în Germania 146.500 trupe U.S.

Presiune peste Trieste

După alegerile locale care au avut loc (4/16) în Zona B ocupată de yugoslavi a teritoriului liber Trieste, italienii au început să se teamă că Yugoslavia

va anexa acest teritoriu. La Roma unii reprezentanți ai guvernului, care s-au temut că democrațiile occidentale vor permite o astfel de anexare, au sugerat că Italia se retrage din Alianța Nord Atlantică, pe motiv că a fost abandonată de aliați și s-a anunțat că Italia este gata să denunțe tratatul de pace, dacă mai pierde vreun teritoriu. Mareșalul Tito a spus (4/28) că va participa la discuții dacă guvernul italian este gata să negocieze pe o bază rațională, și a sugerat ca orașul italian Gorizia să fie dat Yugoslaviei în schimbul orașului Trieste. Italienii n-au văzut nici o posibilitate de a renunța la Gorizia și au respins propunerea Yugoslaviei.

Tito propune prietenie

Mareșalul Tito a fost reales ca premier de Parlamentul yugoslav (4/27) și în primul său

discurs după aceasta a anunțat că va numi un ministru în Grecia, pentru posibilitatea de a îmbunătăți relațiile cu această țară, în urma recentelor ei progrese politice. El a mai spus că speră la relații mai bune cu Italia și nu simte că problema dintre Roma și Belgrad ar putea cauza o înrăutățire a relațiilor, că relațiile dintre Yugoslavia și Austria se îmbunătățesc și fără îndoială relațiile lor de bun vecin se vor consolida. În contrast, el a criticat aspru Rusia și pe sateliții acesteia și a denunțat imperialismul sovietic.

Cehii închid bibliotecile U.S.

Guvernul cehoslovac a dat ordin (4/19) să fie închise birourile serviciilor de informații și bibliotecile U.S din Praga și Bratislava, acuzându-le de răspândirea de știri false și grave,

menite să ațâțe oamenii și să angajeze cehii ca spioni. Răzbunându-se, U.S. a dat ordin ca Cehoslovacia să-și închidă consulatul din Chicago până la 1 mai.

Dezvoltarea Regatului Hașemit al Iordaniei

„Palestina arabă” a fost consolidată cu Transiordania, sub domnia regelui Abdullah, printr-un „guvern reprezentant constituțional”, potrivit unui act al Parlamentului Iordaniei (4/24). Regele Abdullah a proclamat „unitate completă între cele două părți ale Iordaniei și unificarea lor într-un singur stat, care este Regatul Hașemit al Iordaniei”.

Hainah cade

Pe la jumătatea lui aprilie comuniștii chinezi luaseră în posesie toată China, excepție făcând insulele Formosa și Hainah.

Apoi comuniștii au atacat Hainah, aflată la 15 mile distanță de coasta de sud a Chinei, și după victorie și înfrângerea lui Chiang Kai-shek se spune că s-au dat ordine ca insula să fie evacuată complet, deși nu s-a recunoscut lucrul acesta mai târziu. Se spune (4/24) că funcționarii naționaliști de vârf au părăsit Hainah, iar conducera militară s-a prăbușit.

Mult întârziatul exod al Shanghai-ului

Străinii care n-au putut pleca din Shanghai în prima parte a lui aprilie s-au îmbarcat, în cele din urmă, pentru a părăsi China comunistă. Printre cele 700 de persoane care au făcut călătoria din Shanghai la Tientsin, cu trenul, erau 26 naționalități.

Situația din Indonezia

Răscoala care se derula în Macassar, capitala Indoneziei de Est, s-a încheiat cu o predare necondiționată (4/19), când au ajuns acolo 900 de soldați federali. Indonezia de Est și Sumatra de Est au fost singurele membre rămase din cele 16 state originale ale Statelor Unite ale Indoneziei care n-au fost încorporate, sau nu se aflau în proces de încorporare în a lor sorăstat Republica Indonezia. Atunci (4/26) Parlamentul Indoneziei de Est a cerut ca guvernul statului să demisioneze, astfel încât să se poată alătura și el Republicii Indonezia. Indonezienii și-au exprimat dorința (4/18) pentru calitate de membru al U.N. și au raportat că speră la relații diplomatice deschise cu Rusia.

Răscoala din Filipine continuă

Răscoala din Hukbalahap, care este ca o plagă pentru guvernul din Filipine, de aproape patru ani, continuă. Recentele interdicții pe emiterea de vești din armată au dus la o scădere bruscă a rapoartelor, dar guvernatorul Juse B. Lingad a recunoscut: „Disidenții din Huk câștigă teren. Ne întoarcem acolo unde eram în 1947”.

Australia îi poate interzice pe comuniști

Prim-ministrul australian Robert Gordon Menzies a propus o ordonanță de urgență (4/27), care, dacă va trece, va scoate în afara legii partidul comunist și organizațiile dominate de comuniști, pe motiv că aceștia urmăresc răsturnarea guvernului, le

vor confisca bunurile, îi vor băga la închisoare pe funcționarii care nu-și încetează activitățile, vor interzice angajarea oricărei persoane care aduce „prejudiciu” în guvern sau în industria cărbunelui, fierului, oțelului, construcții, transporturi și în orice altă industrie sau în orice altă funcție ce este considerată vitală pentru siguranța Australiei. Sub ordonanța propusă guvernatorul general poate publica numele fiecărui membru al partidului comunist sau din organizațiile comuniste care ajung sub această interdicție. Președintele partidului comunist a spus că partidul va continua să funcționeze chiar dacă guvernul îl scoate în afara legii.

Mai multe interdicții pentru comuniști

Panama a scos în afara legii partidul comunist printr-o rezoluție executivă (4/29), declarând că acesta este „negarea absolută a democrației”. În același timp, comuniștii panamanezi și-au schimbat numele în „Partidul poporului”. În Africa de Sud ministrul economiei a spus că se vor cere de la Parlament puteri depline pentru a scoate în afara legii pe comuniștii din țară, iar guvernul va interzice toate adunările publice din week-end, cu excepția celor de natură religioasă sau din sport. În aceeași zi, (4/29) guvernul din Malaezia a declarat că vor fi executați agenții comuniști acuzați de strângerea sau primirea de ajutoare pentru „teroriști”.

Statutul U.N. anulează legea

Legea pentru teritoriu străin din California, care interzice ca unii asiatici care nu au cetățenie U.S., să fie proprietari de teren, a fost declarată invalidă de o curte din California, deoarece legea este în contradicție cu statutul U.N., care, potrivit curții, „a devenit acum legea supremă a țării”. Aceasta a fost prima întrebuintare a statutului U.N. ca autoritate pentru anularea unei legi a statului.

Numărul de membri din partidul comunist

Partidele comuniste din lumea întreagă au acum peste 25.000.000 membri, potrivit declarațiilor din presa sovietică. În Rusia partidul are 7.000.000 membri și în China 4.000.000. Membrii s-au redus în Franța, Ungaria, Bulgaria. Cel mai mare număr de membri din Europa se află în Italia, unde se spune că sunt 2.532.000 comuniști.

Serviciul poștal din U.S. diminuat

Reducerea serviciului poștal a fost ordonat de directorul general al poștelor (4/18), într-o directivă de 36 de puncte, pentru toți diriginții de poștă. Măsura economică permite doar o singură livrare pe zi în zonele rezidențiale, limitează colectarea scrisorilor din cutiile poștale de pe stradă și face ajustări în ce privește numărul de ore în care oficiile rămân deschise.

Util

Consolator

Revelator

SĂ FIE DUMNEZEU ADEVĂRAT
ÎMPĂRĂȚIA ESTE APROAPE
ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI

Mai sus sunt ilustrate trei cărți care merită un loc pe raftul bibliotecii fiecărui student al Bibliei. Conținutul fiecăreia este deosebit, totuși toate trei sunt de ajutor, mângâietoare și revelatoare.

DE AJUTOR? Da, ele te vor ajuta să realizezi mai bine adevărata însemnătate a evenimentelor din zilele noastre. Vei fi ajutat să înțelegi textele din Scriptură care te-au nedumerit în trecut. De asemenea, stilul lor interesant și aranjamentul lor logic te vor ajuta să stabilești un program de studiu al Bibliei plăcut și cu regularitate.

MÂNGÂIETOARE? Da, vei găsi mângâiere în cunoștința sigură că în curând vor lua sfârșit aceste timpuri pline de nenorocire. Chiar și moartea va fi învinsă, iar cei dragi, care acum sunt morți, vor fi readuși la viață. Vei mai fi mângâiat de descrierile din Biblie despre binecuvântările pe care le păstrează Dumnezeu pentru cei care vor învăța despre ele și le vor cere.

REVELATOARE? Da! Multe profeții ce au fost ținute ascunse de mult timp sunt acum descoperite prin astfel de cărți ca cele arătate mai sus. Ele mai descoperă și cine sunt

adevărații dușmani și cum poți scăpa de ei, sub mâna puternică și protectoare a lui Dumnezeu.

Toate cele trei cărți pot fi ale tale pentru doar 1 dolar. De ce să nu trimiți, astăzi, o comandă pentru ele?

Vă rog să-mi trimiteți „Să fie Dumnezeu adevărat”, „Împărăția este aproape” și „Adevărul vă va face liberi” pentru contribuția pe care v-am trimis-o!

Nume.....

Oraș.....

Stradă.....

Stat.....